

SPEJDERNES MAGASIN

33. Årgang

Maj 1949

Nr. 4

VED LEJRBAALET

ER DET DIG, JEG SKAL TAKKE?

Jeg var i begyndelsen af april nede ved Fanefjord Skov på det sydlige af Møen for at se på en lejrplads, som jeg havde hørt skulle være aldeles pragtfuld. Rygterne havde talt sandt. Skoven gik lige ud til en ti meter høj skrænt, og nedenfor den var der den mest glimrende badestrand.

Skovfogeden gav med glæde sin tilladelse til at slå lejr til sommer og sagde, at når det drejede sig om spejdere, skulle de være velkomne. Han havde gennem mange somre haft spejdere og ulve i skoven, og de havde allesammen opført sig godt og efterladt alt i orden. Han tilføjede, at der jo måtte passes på ungskoven, men det havde vist sig, at spejderne var klar over det. Der var heller ingen vanskeligheder med at få lov til at tænde bål, for der havde aldrig været brandskade, når spejderne var der.

Hvem er disse spejdere og ulve? Dem kunne jeg have lyst til at takke for det gode ry, de har skabt vort korps på den egn. Men ikke alene jeg burde takke dem, også alle andre spejdere i korpsen skulle gøre det. For vi får nemlig lettere ved at få lov til at slå lejr, når de troppe eller flokke, der tidligere har benyttet lejrpladserne, har opført sig spejdermæssigt.

SPEJDERE KAN KLARE SIG

Jeg henvendte mig også på en gård i nærheden af lejrpladsen for at få tilladelse til at hente vand. Først var gårdejerens lidt tilbageholden, men da han hørte, at det drejede sig om spejdere, tjæde han hurtigt op.

Der kom en del teltvandrere i sommerens løb — sagde han — men så snart det blev en smule regn eller blæst, pakkede de sammen. Næh, spejderne, det var noget andet. Det var en fornøjelse at

se, hvor de forstod at klare sig i al slags vejr og havde orden på deres sager.

Så I forstår jo nok, at jeg var glad den formiddag over at høre spejderne så rosende omtalt, og nu håber jeg på, at der altid må komme spejdere til Fanefjord Skov, som forstår at hævde det gode ry. Og vær alle med til at skabe spejderne samme gode omdømme andre steder i landet, når I nu til sommer tager i lejr.

MEN AK!

Om eftermiddagen på vejen hjem havde jeg en skuffelse. To spejdere, meget ureglementeret og meget sjusket klædt, prøvede »med tommelfingeren« at komme op at køre. Sådanne to spejdere kan vel nok skade os alle! De havde selvfølgelig prøvet mange biler, før de forsøgte sig

med mig, og de kørende har vel nok sagt til sig selv: »De lignede spejdere. Mon spejdere giver sig af med at tigge om kørsel, det troede jeg, de holdt sig for gode til.«

JAMBORETTE

Det er et ord, som er lavet i Danmark — det betyder »en lille Jamborette« — men det er i løbet af to år blevet kendt i mange udenlandske spejderblade. Ja, der blev fornylig afholdt en Jamborette på en af øerne i den mexicanske havbugt.

Ordet anvendtes første gang i Nørrejylland, som nu i år afholder sin anden lejr af denne art, og flere andre divisioner holder Jamborette i år eller er ved at planlægge den til næste år. Det er en glimrende lejlighed til at lære fremmede spejdere at kende. Kun de troppe i divisionen, som skaffer en udenlandsk trop, kan del-

tage, og den danske trop skal indkvartere sin gæstetrop en uge, hvorefter alle de udenlandske troppe og deres værtstroppe samles i en lejr, som får en stærkt international karakter.

Det er en god måde at praktisere verdensspejderbroderskabet på.

I mange tilfælde har de danske og udenlandske spejdere korresponderet med hinanden og fortalt, hvad de oplever i deres patrulje og trop, har fortalt om deres hjem og skole osv., og når de så mødes i Jamboretten, kender de jo på en måde allerede hinanden.

Ort Hansen

MÅNEDENS DIGT

Jeg hørte en dag på gaden en drengs fortrolige ord til vennen, som fulgte med ham — han talte om sin mor.
Du, — ved du, hvad jeg i grunden tit går og ønsker mig, Per?
At gid jeg bare var den dreng, min mor hun tror, jeg er.

Hun tror, jeg er god og artig, hun stoler altid så trygt på, at jeg aldrig vil gøre noget, der er ondt eller stygt, og derfor tænker jeg nemlig, og tænker så tit, du Per, at gid jeg bare var den dreng, som mor hun tror, jeg er.

Min ven, er dit liv kun slidsomt eller din rigdom ej stor, så kan du dog lære noget af drengens ærlige ord.
Prøv ikke at være en engel, det bli'r du dog aldrig her.
Prøv blot på altid at være den, din mor hun tror, du er.

Til den ukendte spejder ...

Sct. Georgs budskabet 1949

Det hændte i efteråret 1909.

En tæt tåge slog ind over London, hæmmede trafikken og gjorde al orientering vanskelig.

En amerikaner, William D. Boyce, havde det største besvær med at finde frem til en forretningsforbindelse. Han stod stille under et gadeskilt for at orientere sig, da en dreng dukkede frem af tågen og nærmede sig ham.

»Kan jeg hjælpe Dem?« spurgte drengen, og Mr. Boyce opgav den adresse, han søgte.

»Jeg skal føre Dem derhen,« sagde drengen og førte ham sikkert til bestemmelsesstedet.

»Mr. Boyce søgte i sin lomme efter en drikkeskilling, men drengen hilste hastigt og sagde:

»Nej tak, jeg er spejder, og en spejder tager ikke imod noget for sin hjælp.«

»En spejder?« udbrød Mr. Boyce, »hvad er det?«

Drengen fortalte nu amerikaneren om Baden-Powells spejdere, og Mr. Boyce blev så interesseret, at han bad drengen bringe ham til spejdernes hovedkvarter. Det gjorde drengen og forsvandt derefter i tågen, før Mr. Boyce fik tid til at spørge om hans navn.

Her mødtes Boyce med Baden-Powell og fik en mængde at vide om spejderbevægelsen. Han blev så interesseret, at han snart gik i gang med spejderarbejdet hjemme i Amerika, og den 8. februar 1910 dannede han sammen med en del andre interesserede mænd den amerikanske spejderorganisation, der bragte spejderarbejdet ud til millioner af amerikanske drenge.

Således blev en good turn, udført af en ukendt Londonspejder, anledningen til, at spejderbevægelsen kom til Amerika, og til minde om den ukendte spejders bedrift skænkede de amerikanske spejdere til England en smuk statue i bronze af en bøffeltyr; en gengivelse af det højeste udmærkelsetegn for amerikanske spejdere.

Hvis du nogensinde får lejlighed til at besøge det internationale førertræningscenter, Gilwell Park, udenfor London, vil du se statuen der. På foden af den vil du kunne læse:

»Til den ukendte spejder, hvis trofasthed i udførelsen af den daglige good turn bragte spejderbevægelsen til Amerikas Forenede Stater.«

Store bedrifter drømmer enhver rask spejder om at øve, men de store bedrifter består ofte af mange små ting, der er gjort godt af en række små daglige pligter.

Vor gamle chef, Baden-Powell, som vi skylder alle de glade timer, vi har som spejdere, lagde megen vægt på, at en spejder skulle gøre en god gerning hver dag.

Det behøvede kun at være en lille ting, men spejderen skulle være vågen og hjælpe, når han kunne.

Gør du hver dag din gode gerning eller »good turn«, som Baden-Powell kaldte den, eller slår du dig til tåls med, at troppens jule-good turn eller en indsamlingsdag kan gøre det ud for resten af året?

Lov dig selv i dag, samtidig med at du bekræfter dit spejderløfte, at du også vil gøre din daglige good turn.

Du kan vel ikke vente så synlige resultater af den som af den ukendte engelske spejders, men det er de mange små tegn på hjælpsomhed, der gør denne verden værd at leve i, og der er brug for den indstilling i dag mere end nogensinde.

Og dermed ønskes I alle god jagt og et godt nyt spejderår.

Thorkild Glad.

B.-P. fortæller om SIGNALERING

Det var i den amerikanske borgerkrig. En efterretningsofficer, kaptajn Clowry, havde opsnuset, at fjenden uventet ville angribe i løbet af natten. Han kunne imidlertid ikke få afleveret meddelelsen, idet der løb en bred flod mellem ham og hans soldater, og han kunne umuligt komme over den. Tilmed begyndte det at storme og regne.

Hvad ville du have gjort i hans sted?

Han fik en god idé. Han gik hen til et gammelt lokomotiv, der stod i nærheden, tændte under fyret og fik dampen op. Så lod han fløjten give korte og lange pift ligesom i morsealfabetet. Hans venner hørte det snart og svarede med et signalhorn. På den måde sendte han dem sin advarsel, som de forstod og rettede sig efter. Således blev deres styrke på 20.000 mand frelst fra overgivelse.

Når aberne får [klø] i Katango -

[En fortælling fra Afrika af Att. Gatti.]

Under mine mange ekspeditioner på kryds og tværs gennem det mørke Afrika har jeg været ude for både uhyre nervepirrende og uhyre grinagtige jagter. Blandt de sidstnævnte hører de hyppige afstraffelser af nærgående aber i Katango i Østafrika til mine allerbedste minder.

Mange steder i dette område er aberne så talrige, så uforknammede og så besværlige, at de er en sand landeplage, især i høsttiden. Den indfødte, der — utroligt, men sandt — har arbejdet hårdt på sine marker, får ofte disse fuldstændig ødelagt af de små djævlø, netop som han står for at skulle høste lønnen for sin møje. Hele regimenter af forslugne aber bryder ind på den dyrkede mark, og på et øjeblik har de ødelagt det, de ikke orker at æde op.

Ve det barn, som står på vagt for at bortskræmme tyvagtige fugle. Abeskarens høvding, en gammel bobojanni, udstøder et skingrende kampskrig, og hans rasende undersætter går til angreb. Hvis barnet bliver der og går til modangreb, vil det snart bukke under som offer for den skrigende skare.

De indfødte er derfor blevet tvunget til at hitte på et kneb. Når afgrøden er næsten moden, bygger de en hytte af stærke stolper og forsynet med en dør, der kan åbne og lukke udefra ved hjælp af et reb. Dette reb, der er henved 300 m langt, skjules omhyggeligt under jord og blade. I den åbne hytte stilles kurve med moden sæd. Man kan, mens dette står på, være aldeles sikker på, at nysgerrige abejne iagttager det hele fra træer i nærheden. Når de indfødte er færdige, begiver de sig bort, foretager en lang omvej og skjuler sig ved den anden ende af det lange reb.

Abernes udkigsmand skynder sig at underrette kammeraterne.

»Kom straks,« siger han, »de store, dumme, sorte aber, der går på bagbenene, har glemt at lukke døren til deres dejlige korn!«

Samlingsråbet lyder, og snart svinger flokken sig i lange buer fra træ til træ og hen til den åbne

mark. Nær hytten gør alle holdt.

»Uk, uk,« grynter høvdingen. Det betyder sådan noget som: »Et øjeblik. Der kan stikke noget under!«

Aberne er lydige, men svært utålmodige, og snesevis af øjne kigger frem mellem løvet mod hytten og lækkerierne.

Netop da kommer nogle negerbørn vandrende og spadserer troskyldigt ind i hytten og ud igen, som om de er i gang med et eller andet arbejde. Lidt efter fjerner de sig; kun en enkelt dreng bliver siddende tilbage ved døren.

Oppe i træerne begynder nogle kæphøje unge herrer at komme med ironiske bemærkninger til den gamle høvding: »Uk, uk, uk, ser du ikke, at alt er, som det skal være? Modige kæmper som vi må skam tage os i agt for den der lille sorte abe! Uk, uk!«

Høvdingen tager en rask beslutning og opløfter kampskriget. En hel regn af smidige, mørke kroppe falder ned fra træerne. Aberne galopperer gryntende og skældende frem mod hytten og viser deres lange, gule tænder. Drengen tager flugten så hurtigt hans sorte ben kan bære ham. Aberne forfølger ham på skrømt et lille stykke men vender så sejrsmægtigt tilbage til hytten for at dele byttet. De slår sig ned på hyttens tag, som de fuld-

stændigt dækker, men endnu vover de ikke at gå indenfor. De bliver, hvor de er, grynter og snakker og kigger sig omkring, mens høvdingen vover sig indenfor. Der er ingen derinde. Han smager på kornet og finder det førsteklasses. En ny rekognoscering. Intet menneske at se, intet tyder på baghold.

»Uk,« grynter han. »Alt vel!«

Hele skaren strømmer ind og kaster sig over maden. Aberne skovler hele nævefulde korn i sig, så kæbeposerne spændes til bristepunktet.

Nu er øjeblikket der. Negrene rykker i rebet, så døren smækker i og klemmer et par haler og et enkelt ben fast.

»SOS,« skriger høvdingen fortvivlet, men det er for sent. Mændene stormer frem mod hytten; hver af dem har en tyk bambusstige med sig. Den stikker han ind mellem vægstolperne og begynder at hamre på de arme abers rygstykker. — Negrene kan dårligt fortsætte afstraffelsen for latter, synet er over al beskrivelse grinagtigt. Sikke hyl og snøft og grynt og brøl, sikke vanvittige forsøg på at slippe ud, og fremfor alt, sikke komiske, forurettede små abeansigter.

Når mændene synes, at de stakels djævlø har fået, hvad de fortjener, åbnes døren pludseligt. Et øjebliks tvivlrådighed — så kommer en sky af projektiler i abeform. De styrter skrålende til alle sider og forsvinder i træerne, og resten af året ser man ikke så meget som skyggen af en bobojanni på den egn!

Hvis er totempælen?

En herre fra Løgstør har skrevet til os og meddelt, at hans bror, der er bosat i Amerika, og som i sommeren 1947 var paa besøg i Danmark for første gang i 35 år, på færgen mellem Kalundborg og Aarhus rejste sammen med en trop, der bl. a. medførte en totempæl. Dansk-amerikaneren kom i snak med en spejder og lovede ham, at han ved lejlighed skulle sende ham en lille indianertotempæl fra Amerika.

Nu, efter 1½ års forløb, er totempælen ankommet, men desværre er adressen på vedk. spejder i mellemtiden blevet borte. Det eneste, der vides om ham, er, at han dengang boede i Aarhusgade i København og d. 2. juli var på vej til sommerlejr i Jylland.

Spejderen bedes melde sig til Magasinet (Fiolstræde 19, K) og vil da få sin totempæl udleveret.

Red.

Don Pedro de Salis uskadeliggjort!

Magasinet's flyvende medarbejder følger 3. Odenses 5 ekspeditionshold på deres jagt efter farlig forbyrder.

Alle husker endnu det bevægede optrin, der d. 27. febr. i år fandt sted i senatet i Buenos Aires, hvor professor Brazioni genkendte lederen af oppositionen, Don Pedro de Salis, som føreren for den banditbande, der i 1942 overfaldt professorens ekspedition til provinsen Pampas. Professoren kom dengang som eneste mand efter 16 dages forløb frem til beboede steder og fik en hårdt tiltrængt hjælp efter sine udståede strabadser.

Da professoren i senatet havde udslynget sin frygtelige anklage, opstod der stor tumult i salen, hvorunder Don Pedro så sit snit til at forsvinde. Man vidste nu, at han var leder af den oprørsbevægelse, man havde været på sporet af igenem lang tid. Regeringen greb energisk ind og foretog eftersøgning af den flygtede og hans bande.

De 5 ekspeditioner, der stod parat til at drage ud for »Instituta Geodæzia«, blev sat ind i eftersøgningen. 12. marts om aftenen samledes ekspeditionerne på fort Belgrana (Borgeskov) udenfor Buenos Aires (Nyborg). Stedet, der lå i umiddelbar nærhed af Pacifik-banen, var holdt strengt hemmeligt, men oprørsbanden må have fået det oplyst gennem spionage. Thi bedst som man stod klar til afgang, fandt der et voldeligt overfald sted, som dog ikke lykkedes efter sin hensigt, da overmagten var for stor. Banditterne måtte flygte, og en var så uheldig at tabe en kortskitse, som blev gjort til genstand for nærmere undersøgelse. Sporene viste ud mod Atlanterhavskysten (Storebælt). Det havde åbenbart været Don Pedros hensigt at flygte bort med skib herfra, men af en eller anden grund må skibet, der skulle hente ham, være udeblevet. Han fulgte sikkert jorden brænde under sig og besluttede at drage ind i landet. Man fandt nemlig ud for en høfte ved Silva da Fuerta del Pinha (teglværksskoven) en dunk drivende i vandet. Den indeholdt en meddelelse, antagelig bestemt for bandens medlemmer. På det af søvandet noget beskadede papir læstes kun: 11° 700 m. Ekspeditionerne fulgte den anførte position og nåede frem til stedet, hvor det sikkert havde været Don Pedro's mening at slå lejr for natten. Kun hans telt, der tilsyneladende var forladt i stor hast, stod tilbage.

Fra et fort mod nord opfangede ekspeditionerne lyssignaler, der anmodede dem om hurtigt at komme.

Forinden ekspeditionerne drog videre efter banditterne, måtte man for »Instituta Geodæzia« foretage nogle undersøgelser vedrørende Atlantic-oceanets vands kogepunkt, saltholdighed etc. Da man ikke havde de fornødne kogegrej, måtte man i hast fremstille nogle kogekar af papir. Derefter fortsattes jagten på banditterne, som man havde sikkert spor af. Inde i de

EN RØVER UNDSLIPPER
ET PAR SPEJDERE.

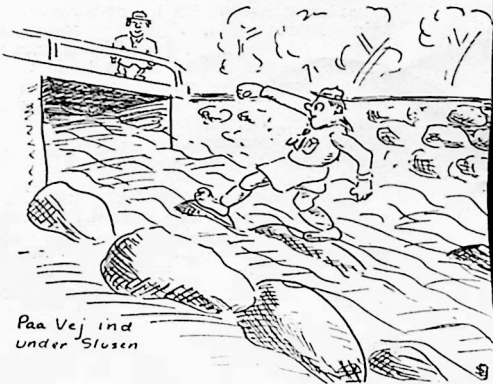
store skove fik man utvetydig oplysning om, at man var på rette vej, thi her fandt man sherif'en for distriktet liggende med brækket ben. Han var blevet overfaldet af banditterne, og efterladt i denne ynkkelige tilstand. Man ydede ham den fornødne hjælp og fik ham på en interimistisk bære bragt frem til et sted, hvor han kunne komme under videre behandling. Jagten blev nu opgivet for natten, og man drog i kvarter på fort Belgrana.

Don Pedro de Salis er åbenbart morgenmand, thi ganske tidligt på morgenkvisten d. 13. marts sprængte han en af »Instituta Geodæzia's« meteorologiske stationer i luften. Det forårsagede livlig aktivitet fra ekspeditionernes side for at få fat på den forslagne bandit. Forinden videre forfølgelse måtte man dog forfærdige en del måtter til brug ved tildækningen af de kostbare instrumenter, der ikke var blevet ødelagt ved sprængningen, og som nu stod udsat for vind og vejr.

Den travle by Rosario lå smilende i formiddagens solskær, da ekspeditionerne ankom hertil. På politipræfektur et herskede der en febrilsk travlhed. En sporvognskonduktør havde i en af byens parker denne morgen fundet en mystisk kode, som straks blev overgivet til politiet. Man var nu i færd med de-

chifreringsen, et arbejde, ekspeditionerne deltog i. Ved tydingen af koden fik man bevis for, at Don Pedro ville søge mod havet, ligesom der antydedes nogle forblommede ord om en sluse. Det var først, da ekspeditionerne kom frem til telegrafstationen i Navarro, at man modtog konkrete oplysninger om, at banden var observeret længere sydpå i nærheden af den trans-argentinske jernbane. Og ganske rigtigt fandtes også her, skjult i en dalsænkning, et forladt telt, som — efter indholdet at dømme — måtte have dannet et foreløbigt tilholdssted for Don Pedro. Men fyren var forduftet. Dog kunne hans vej spores fremover, indtil den endte ved den store sluse ved Tinto søen. — Inde i slusekammerets halvmørke dyb foer vandet buldrende henover de slimede sten og frønnede planer. Det var et udmærket sted, den snu bandit havde valgt til om muligt at ryste sine forfølgere af sig og bringe dem på vildspor. Imidlertid lykkedes det inde bag slusens glidende vandvæg at finde visse meddelelser, antagelig bestemt for bandens medlemmer. Alt pegede hen mod havnebyen Rio de la Plata (Bønkel), der ligger prægtigt ved Platafodens udløb i Punta de Piedras bugten.

Meget tydede på, at Don Pedro ikke kunne være langt borte, og det viste sig også at holde stik. Thi ude bag det skovklædte næs, der strækker sig ud i Punta de Piedras bugten, fandt man Don Pedro og nogle af hans bande ifærd med at gå ombord i en motorkutter. Der fulgte en drabelig kamp, som endte med Don Pedro's tilfangetagelse. Senere er resten af hans tilhænger blevet arresteret, og Argentina lever nu sit rolige liv igen efter at være befriet for denne truende fare. Dick.

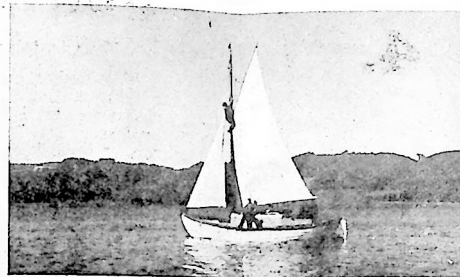
Paa Vej ind
under Slusen

SPLITFLAG PÅ SØSPEJDERFARTØJER!

Vi har af kongen fået tilladelse til at føre splitflag på alle vore sejlfartøjer. Efter at vi havde ansøgt statsministeriet, fik vi følgende skrivelse:

»Under henvisning til det af Dem for Det Danske Spejderkorps' søspejderafdelinger indgivne andragende af 11. f. m., skal man herved meddele, at Hans Majestæt kongen under 17. februar 1949 på statsministeriets derom nedlagte forestilling har bestemt, at Det Danske Spejderkorps' søspejderafdelinger på deres fartøjer må benytte splitflag med afdelingens mærke, et anker, på hvilket er lagt en heraldisk lilje, i flags øverste indre felt.

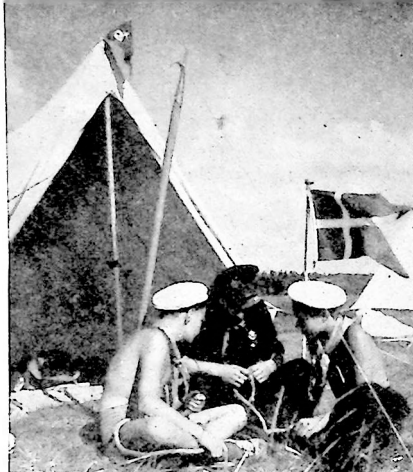
P. m. v.:
Holck.

Det er jo, som I alle ved, en stor ære at have lov til at sætte splitflaget på sit fartøj. Men en sådan tilladelse forpligter. Det har altid været en uskreven lov, at når et fartøj førte splitflag, var der to ting, man satte kræfterne ind på: Et første klases holdt fartøj med fineste orden, når det var i havn, og en sejlads, der viste dygtighed og hensyntagen.

Jeg tvivler ikke om, at I i fremtiden vil bestræbe jer for i endnu højere grad end tidligere at leve op til disse to krav — nu, da kongen og ministeriet har vist os den tillid at give os tilladelse til at føre splitflag.

Fritz Lerche,
søspejderleder.

KAMPEN OM „HØVDINGETEGNET“

Kaptajn Høyers gamle 1. Søspejdertrop, »Ørnene«, havde til sin årlige weekend indbudt de øvrige københavnske søspejdertropper samt søspejderne fra Dragør, Skovshoved og Vedbæk. Om lørdagen samledes vi alle mand på vandrehjemmet »Troldehøj« i Ørholm, og selv om navnet kan tyde på spøgeri, var der ikke tale om spøgelse men nok om mange andre overraskelser!

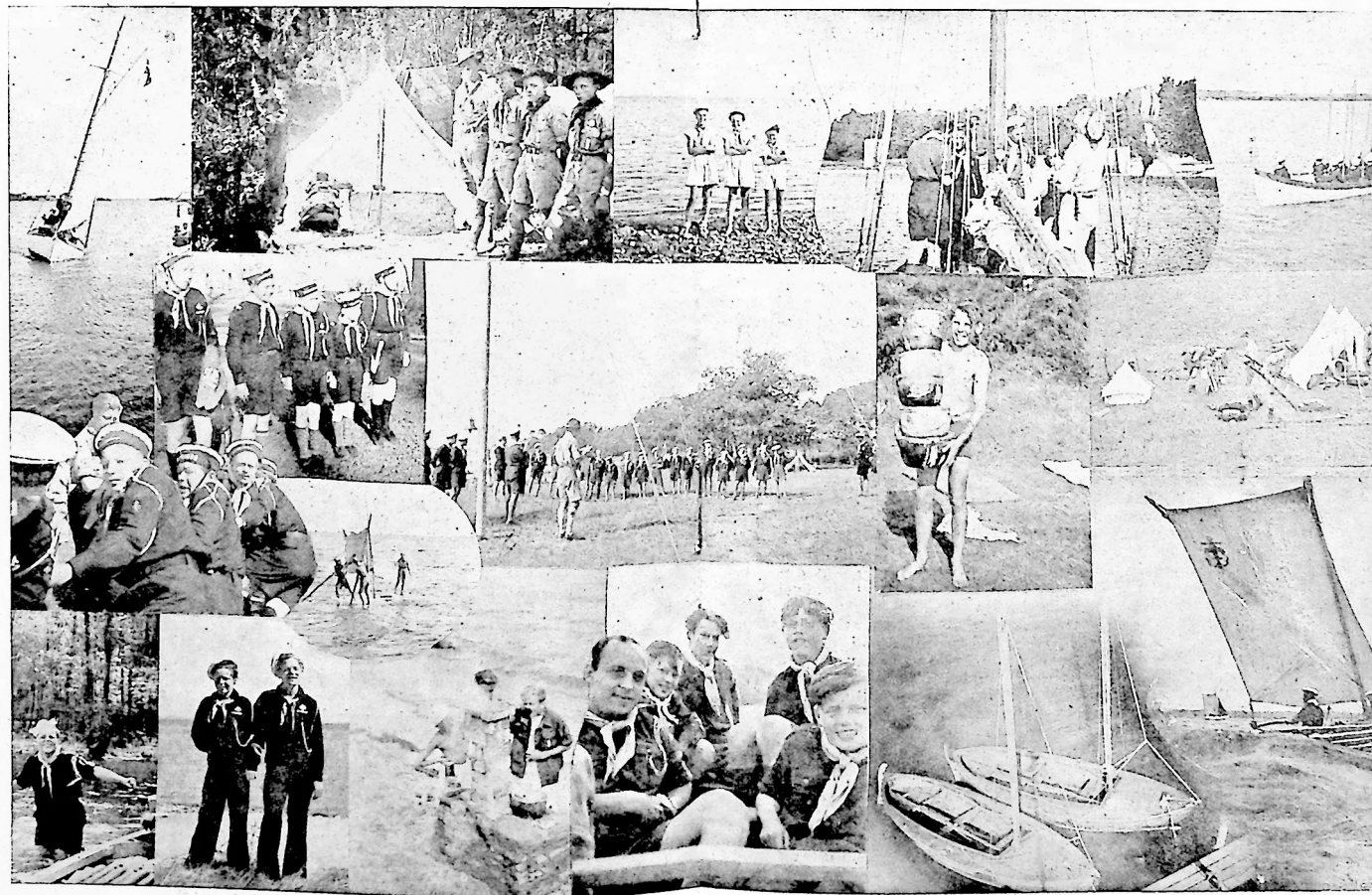
Efter at klemmerne var vel indenbords, blev der holdt mønstring, og hver mand fik sin kofte og sit skab til grejet. Derefter holdtes »skansevagt«, hvor der blev sunget og spillet på livet løs, og hvor flere hidtil uopdagede talenter viste, hvad de formåede. En gammel søulv af en søspejderfører spandt en lang ende over sine oplevelser på havene, og midt under det hele aflagde distriktschef Palm Greisen en lynvisit. Alt i alt var det en skansevagt, som alle vi søspejdere, der var med, længe vil mindes med glæde.

Inden vi krøb til køjs, fik vi forevist den flotte, nye vandrepræmie, som der skulle konkurreres om — det var en prægtig rorping, der blev døbt »HØVDINGETEGNET«. Derudover ville vindende patrulje få en præmie til ejendom.

Kl. 0.30 kom så — helt uventet — det spændende natløb. En kendt sørøverkaptajn havde stjålet »høvdingetegnet« og gemt det i skoven, og patruljerne kom på en hård prøve, da de skulle finde rundt til de forskellige poster, men allerede efter trekvarter var høvdingetegnet fundet og i 2. S. jungmænds varetægt. — Efter hjemkomsten blev vagten sat — ½ times vagt for hver — og så tilkøjs for de øvrige.

Søndag morgen blev der purret kl. 6 ved hornfanfener, og snart efter skaffedes der. Ved 9-tiden løb det store terrænløb af stabelen — til stor forbauselse for de mange søndagsgæster i Ørholm-skovene, idet hele omegnen var afmærket

EN FIKS FOTOMONTAGE der viser glimt fra den københavnske søspejdertrop »Fribytterne«s liv til lands og til vands.

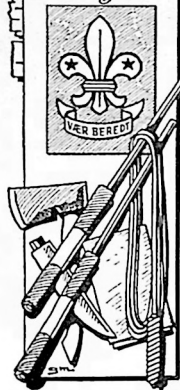

som et søkort indtil de mindste enkeltheder, og rundt om i skovene stod der veritable bøjer og sømærker, der angav, hvor de forskellige poster fandtes. På disse kom drengene bl. a. ud for opgaver i morse, knob, navigation og søvejsregler. Et sted var der overgang over en 10 m bred og 6 m dyb kløft, et andet sted skulle de rigge en redningsstol op over en 15 m bred og 10 m dyb kløft, og et tredje sted gjaldt det om at entre op ad en 35 m høj, stejl og fedtet lerskrænt ved hjælp af et tov, samtidig med at de måtte slæbe en tung granstamme med sig op. Kun 4 patruljer ialt nåede helt igennem det krævende løb.

Midt under skafningen efter løbet indtraf turens største overraskelse. Pludselig kom en Falck-vogn susende i rasende fart med en melding om, at der på »Lama kruldtsfabrik« i Ørholm var sprængt en kedel, hvorved en flok ulveunger var kommet slemt til skade, og hurtig hjælp var aldeles nødvendig. Det var søulvene, der medvirkede som »ofre«, og søspejderne fandt dem i kedelrummet i forvredne stillinger og livagtigt sminket af en Røde Kors-sminkør. Der var nok at tage vare på — brækkede arme og ben, brandsår og alle mulige større og mindre læsioner. Vandrehjemmet fungerede som nødhospital, og de sårede ulveunger skulle på rigtige bærer og nødbårer transporteres ca. ½ km dertil. Ved ankomsten blev hvert eneste offer undersøgt, og behandlingen kritiseret (i nogle tilfælde stærkt kritiseret!) af folk fra den stedlige Røde Kors-kolonne, der meget nøje havde fulgt hvert eneste offers behandling. Vort kendskab til nødhjælp lod desværre en del tilbage at ønske, kun i kunstigt åndedræt var søspejderne helt på højde med situationen.

Ved den afsluttende mønstring blev høvdingetegnet overrakt til bedste patrulje, Delfinerne fra Skovshovedtroppen »Havmændene«, hvorefter vi tog hjem efter en både fornøjelig og lærerig søspejdetur.

Harding.

Denne gang:

PUNKT 4

Da vi i sidste nummer af Magasinet beskæftigede os med 1. kl. prøvens krav i nødhjælp, nævnedes jeg nogle gode bøger. I kunne bruge. Til ære for dem, der allerede har glemt det, skal jeg gentage, at det var »Den lille Spejdebog« og »Spejdernes Samariterbog«.

Disse bøger indeholder også gode anvisninger til de første punkter i den fjerde forhindring på vejen frem mod 1. kl.-mærket »svømning«, f. eks. forsigtighedsreglerne ved badning, genoplivningsforsøg, hjælp ved isulykker m. m.; derfor vil jeg ikke beskæftige mig med disse spørgsmål, men i stedet lægge saa meget mere vægt på redningsrebekast, idet det som regel viser sig, at langt de fleste spejdere er nogle slemme klodrianer dertil. Og hvorfor? Ganske simpelt fordi de ikke er omhyggelige nok med forberedelserne, de sjusker med det. Den første betingelse for at få et ordentlig kast er, at man har rinkt rebet omhyggeligt og ordentligt op — samt naturligvis, at der ikke er knuder på rebet.

Sørg for først af alt at have et godt redningsreb, 15 m langt, med en god sand- ell. haglpose i enden. En hesteknude kan også bruges, men det kræver, at man har mindst 5 m reb at binde den af, ellers bliver den ikke tung nok. Personligt foretrækker jeg absolut en haglpo-

se, som nu atter kan fås i fineste kvalitet på depotet. Så er vi klar til selve kastet, som inddeles i to afsnit:

1) Oprinkningen.

I rebets tæppe binder du en løkke, som du lægger om venstre håndled (hvis du altså ikke er kejthåndet), ellers risikerer du, at rebet smutter ud af hånden på dig. Du skyder nu rebet op i venstre hånd, hvis håndflade vender opad, idet du fører rebet op med uret, d.v.s. inde fra kroppen og ud over håndfladen. Du tager godt og vel 1 m i hver vinding, afpasset efter din egen højde, så rebet ikke kommer til at slæbe på jorden; sørg for at lægge vindingerne omhyggeligt, så de ikke kommer i urede. Og nu kommer der en lille finesse, som jeg selv synes er god: De sidste 3—4 vindinger laver du meget små, kun ca. 50—60 cm reb i hver; læg dem pænt ved siden af hinanden og sørg for, at haglposen hænger et stykke nedenfor underkanten

over vandret stilling, når du åbner hånden. Er den det, vil rebet nemlig flyve næsten lige ret op i vejret og lande igen lige foran din næse eller måske endda lige oven i knoppen! Samtidig drejer du din venstre arm let udad med fingerspidserne pegende i retning mod målet, så rebet lettere løber ud af din venstre hånd — men lad nu være med at lægge tommelfingeren fast ovenpå vindingerne; man ser alt for tit, at spejdere står og holder krampagtigt fast på vindingerne i venstre hånd, og så er der ærligt talt ikke noget at sige til, at haglposen kun når et par m frem!

Når først du gennem træning med dette har lært at få rebet strakt ud i sin fulde længde, kommer spørgsmålet om at ramme målet, men det er kun en øvelsessag, hvor det gælder om at træne i de rolige og lige svingninger parallelt med dit mod målet rettede blik. Og lad så for alt i verden være med at give rebet et ek-

Fig 2

af disse små vindinger (fig. 1). Tag så disse sidste små vindinger over i din højre hånd, se lige efter, at rebet ikke er i urede, og så er du klar til selve kastet, idet haglposen og de små vindinger hjælper til at få rebet trukket ud i hele dets længde.

2) Kastet.

Du står med front mod målet, du skal ramme, sætter højre ben et lille skridt bagud (er du kejthåndet, er det omvendt), bøjer knæene ganske let og lader nu din højre arm svinge, strakt men ikke stiv, i det lodrette plan, idet du roligt lader hele kroppen følge rytmisk med i svingningerne ved at give efter i knæene. Efter nogle stadigt kraftigere sving lægger du tilsidst hele din vægt i det endelige kast, idet du roligt åbner hånden og lader rebet løbe ud, men sørg for, at armen ikke er oppe

stra skub til sidst, inden du åbner højre hånd — det vil nemlig uvægerligt give det en anden retning, end svinget med armen havde. Hånden skal som nævnt blot roligt åbnes, idet kraften til kastet ligger i selve armsvinget.

Du må også øve dig i at kunne kaste med vådt reb, hvad der er sværere, da rebet bliver tungere og mindre »levende«, og du må træne i at kaste fra liggende stilling. Her vil jeg anbefale dig at lade oprinkningerne, du ellers har i din venstre hånd, ligge på jorden foran dig; men læg dem ordentligt, ligesom jeg vil anbefale dig i stedet for de små vindinger i højre hånd at anvende tæppen med haglposen som en slynge, idet du svinger den fremad i en skrå bue over skulderen (fig 2).

Du kan få mange morsomme ti-

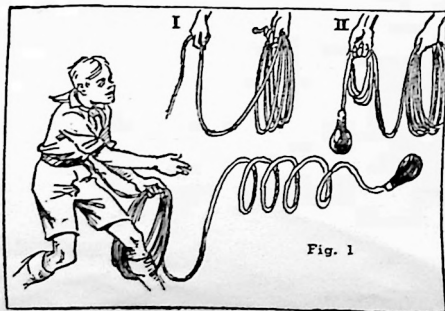

Fig. 1

mer til at gå med træning i redningsrebsskast. Prøv f. eks. at kaste rebet op gennem et åbenstående vindue på 1. sal i et »brændende hus« (pas på ruderne!). Du kan træne ved at kaste gennem en op-hængt cyklehjulfælg eller over en grenkløft i et træ. Eller prøv at kaste, når du sidder oppe i et træ, at kaste ud gennem et vindue eller fra en båd og prøv at kaste i mørke.

Det er også vældig sjovt at forsøge at sætte rekorder i hurtighed med redningsrebsskast. Således er der et punkt vedrørende dette i den norske 1. kl.-prøve. Her skal man have sit reb liggende oprinket i sin rygsæk, der skal være lukket, og som skal bæres på ryggen. Man skal komme løbende 25 m, hive rebet op af rygsækken og kaste mod et 1,5 m bredt mål på 10 m afstand, og det hele må højst vare 40 sekunder. — Bliver det dig, der erhverver ærestitlen »hurtighedsrekordredningsrebsskaster« i din patrulje og trop??

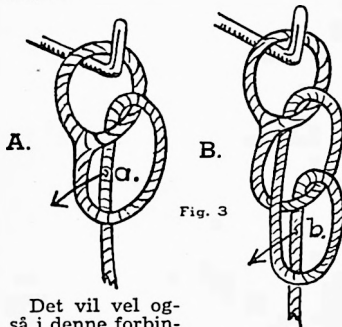

Fig. 3

Det vil vel også i denne forbindelse være rigtigst at sige et par ord om rebets pasning og ophængning. Rebet skal tørres i vind eller luft men ikke i sol, for så mørner det. Det skal have sin bestemte plads i patruljens materielskab, ikke ligge på bunden af dette, men være viklet op og hænge over en krog eller et søm. Skal du have det med på tur, kan du have det over den ene skulder, men det bør da være forkortet på den måde, brandmændene forkorter det: Ved hjælp af et kædestik som vist på fig. 3. Løkken af rebet sættes omkring et dørråndtag eller en krog, og man lægger rebet som vist ved A. Hånden stikkes ind gennem løkken a, og rebet trækkes gennem løkken som angivet ved pilen, men kun et lille stykke, til man har dannet bugten b på B. Så stikker man hånden ind i b og halter, som pilen viser, en ny bugt igennem. På den måde bliver man ved helt ud til haglpøsen, som stikkes igennem den sidste bugt, hvorved kæden er låset. Dette kan gøres

GAMLE RAVN FORTÆLLER:

om bål-tænding

Hvor findes tørt brænde i regnvejr?

I tætte buskadser — i læsiden af store træer — udgæede grene forneden på nåletræer — nedfaldne grene, der hænger i grengafler — inden i tykke grene, når de flækkes.

Regner det meget stærkt, kan det blive nødvendigt at tænde op på en pande inde i et telt, men ud igen så snart du har ild! Gem det tørre brænde, du får fat i, under et eller andet, så ikke regnen gennembløder også det. For øvrigt gælder det, at en erfaren patrulje om aftenen gemmer tørt brænde til næste morgen, for det kunne jo regne om natten.

Er det styrtregn, kan det hjælpe lidt på fyringen, hvis man rigger et teltunderlag op på 4 temmelig lange grene som et tag over bålstedet. Og sørg så for, at det våde brænde bliver lagt til tørre ved ilden.

Inden du stiller bålet op, har du anskaffet dig brændsel af 3 slags:

FUTTE — FÆNGE — FLAMME

1. Hertil er først og fremmest birkebark fortræffeligt, men brug kun det alleryderste papirtynde lag. Små tørre birke- eller grankviste, som presses godt sammen til en fuglerede, er også godt. Lange tynde spåner, som snittes af en flækket birkestok, er fine.
2. Men når du nu sætter en tændstik til det, der skal futte af, er det brændt op i løbet af et øjeblik. Der skal derfor være noget, som kan fænge, som for eks. tørre, tykkere grankviste og flækkede tynde vedstaver. Det skal være brændsel, som giver gode flammer et stykke tid.
3. Og så — når der er ordentlige flammer — kan du lægge det egentlige brænde på, som skal holde bålet vedlige. Er det et lejr-bål, skal det være birk eller nåletræ, som giver store flammer — er det koge-bål, er bøg fint brænde, som giver mange gløder og varmer godt. Skal du hurtigt have glødebål, så husk at flække alt brændet.

Jeg har talt.

Gamle Ravn.

Selvom du har taget bål-tænding til 2. kl. prøven, skulle du alligevel læse den pow-wow igennem for at se, om du ikke kunne få et par ideer, som du kan bruge nu, hvor vi begynder på lejr-sæsonen.

Kunsten ved bål-tænding består i at kunne lave et bål på så kort tid som muligt med forhåndenværende materiale, selvom det stormer og regner.

Bål-tænding er en kunst, men den kan læres. Når almindelige mennesker vil lave bål, bliver det hurtigt til et Sct. Hans bål eller — ildebrand. Men en spejder kendes på sit bål.

For det første: Hvad skal du bruge dit bål til? Vær klar over dette, inden du foretager dig noget. Alt efter formålet vælger du den bål-type, der er bedst. Det vil jeg imidlertid ikke komme ind på her, hvor det er selve bål-tændingen, det gælder.

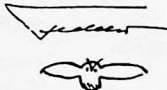
For det andet: Hvor skal bål-pladsen ligge?

På et brand-sikkert sted: Brandfarlige materialer uden om bålstedet fjernes, ikke bål på tørvegrund, ingen lavhængende grene over flammerne. Lad være med at lave bål i en lille forsænkning eller i et hul — der er der ingen træk. Fjern græstørven på bålstedet inden op-tændingen, gem den med græsset opad og hold den fugtig.

For det tredje: Saml rigeligt med tørt brænde. Der findes virkelig spejdere, som ikke kan se forskel på friske og tørre grene, men man kan altid både se og høre, hvad der er sikkert. Skær med en kniv et fladt snit i barken; er der noget grønt lag, er grenen for frisk endnu. Du kan også banke med nakken af øksen på grenen: er der klang i grenen, er veddet tørt; er lyden dump, er veddet fugtig endnu. Råddent træ duer ikke.

res meget hurtigt. Finessen er den, at kæden kan rives op ved eet tag. Man stikker haglpøsen tilbage gennem den sidste bugt, og når man derefter holder i haglpøsen, løber hele kæden op af sig selv.

Og så til slut rigtig god fornøjelse med jeres redningsreb!

Korpset rundt

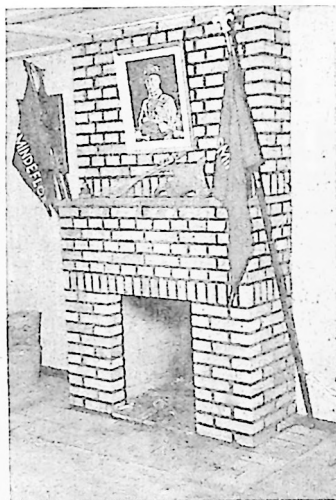

»Det stjalne multiranium«.

5. Odenses Sct. Georgsløb 1949, hvori deltog over 100 mand, blev det helt store sus, med jagt på en bortført opfinder og de stjalne konstruktionstegninger og maskindele, der muliggjorde fremstillingen af et nyt letmetal, der bl. a. kunne flyde på vand. Foruden vore egne patruljer deltog der en patrulje fra hver af de øvrige 12 Odensetropper, og til trods for, at natløbet omfattede både snigning, lytesignalering og bål-signaler, forbindelse af en såret bandit, sejlads til Fæng i Lillebælt og kamp med gangsterbanden på øen, og til trods for, at også de helt nye tropper havde sendt hold, var alle mand til køjs i hver sin bås i en stor svinesti(!) inden midnat. (Noget helt uhørt på Sct. Georgsløbet, hvor der er tradition for, at man ikke sover!). Nu er det så blot spørgsmålet, om løbet, som var begunstiget af et ualmindelig pragtfuld vejr, derved blev for let, eller er standarden blevet bedre? Den forestående turnering vil vise det! — Derimod tog natløbet så hårdt på de tre af dommerne, at de faldt i søvn i en assisterende bil — og blev glemt, da sidste båd afsejlede til Fæng. De var meget trætte!

Søndag fortsattes jagten rundt på den meget smukke ø, hvor der findes mængder af harer og rådyr. Patruljerne fandt efter kompas frem til 5 punkter — vandhuller — morsekode — overmanding af bandit og hjælp til såret opdager m. m. — og havde de samlet de brudstykker af meldinger, de kunne få rundt om, viste sporet ned til et ubeboet hus, som var mandsstærkt besat af »banditter« (divisionens skovmænd), der trods skrap bevæbning til sidst blev overmandede, så den bastede og bundne og meget beskæggede ingeniør kunne befries.

Kl. 13 var der afslutning med kaffebord og præmieuddeling på Kongeborggården, som ligger meget smukt lige ud til Lillebælt nedenfor broen, og løbet blev vundet af to af vore egne patruljer, nemlig *Hjortene* og *Ørnene*, men vi har jo også alle 5 patruljer med mod de øvrige Odense-troppers hver 1. Mod sædvane medvirkede der i år ingen flyvere, men da ingen syntes at savne dem, kan vi vel til næste år undvære de 17 amfibievogne, vi havde tænkt at anvende! *Jørgen Einer.*

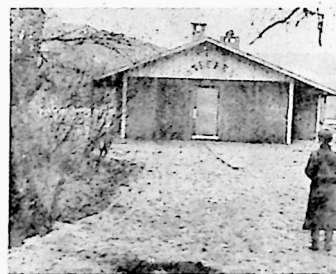

Prægtig spejderhytte i Juelsminde ved Horsens.

Indvielsen af vor spejderhytte vil for fremtiden stå som en mærkedag for Juelsmindetroppen.

For syv år siden blev troppen startet. Siden den tid har der været stor tilgang til trop og flok; men i hele troppens levetid har det knæbet med at få et velegnet lokale. Spejdernes største ønske i disse år har derfor været at få »foden under eget bord«, at få en rigtig spejderhytte, hvor møderne kunne holdes i spejdermæssige omgivelser.

Tropsrådet, som forstår sig både på spejdersport og økonomi, gjorde

det muligt for troppen at købe en af de gamle tyskerbaracker fra lejren i Ry, og en enestående velvilje fra håndværksmestrene og deres svendes side gjorde det muligt at få rejst hytten for de pengemidler, der var til rådighed. Hytten har fået en ualmindelig dejlig beliggenhed i kanten af en skov og tæt ved stranden.

Nu står vor herlige hytte altså færdig, takket være en række velvillige Juelsminde-borgere, der har ofret deres fritid, givet materialer og arbejdskraft. Borgerne i byen har derved vist, at det ikke er spejderne alene, der har patent på »good turn«.

Fødselsdagsgave til kongen.

Farsøspejderne fra Himmerland har i de senere år flere gange haft nær forbindelse med kong Frederik, når han opholdt sig i jagthytten ved Trend og besluttede derfor at give kongen en fødselsdagsgave på 50-årsdagen. Det blev Nørrejydske divisions store jubilæumsbog (omtalt i februarnummeret), og en af troppens venner i Farsø påtog sig at indbinde den i et meget smukt bind. På forsiden ser man et fikt kort over Østhimmerland og på bagsiden et tilsvarende over Vesthimmerland, og når man breder bogen ud, har man derfor et kort over hele Himmerland fra Trend i vest og øst til Kattegat og fra Limfjorden og sydpå til Randers.

Uden tvivl har kongen — som gammel spejder — sat stor pris på at modtage denne originale spejdergave.

Kvægtve i Jægersborg Dyrehave.

1. Absalon H.K.D. var forleden ude i Dyrehaven og stjæle kvæg; til beroligelse for dyrevenlige spejdere må vi vel hellere indskyde, at kvæget var halmfyldte sækker.

Der var nogle småfægtninger rundt om ved depoterne, men rent galt blev det først, da kvæget skulle indskibes, for da genlød skoven af vilde krigshyl og de såredes stønnen.

Efter slaget holdt de 4 kvægbander fredeligt frokost, og så gik det løs med signalering og småkampe, men til slut svang banderne sig i sadlerne og rullede hjem på stålhestene. *Teddy.*

Sydhavørerne kan også!

Under rubrikken »Palmesuset« i Sydhavsdivisionens blad »FLASKE-POSTEN« læser vi, at der på Bøge ved Nordfalster er startet en trop, der allerede tæller hele 28 spejdere, at der i Maribo er kommet en katolsk trop, Sct. Frants trop, samt at der i Karleby på Lolland er en ny trop under opsejling, idet sognepræsten i byen i nogen tid har ledet en drengklub, som nu vil til at trække i den gule bluse.

Uret med de mange hjul —

Har du prøvet at skulle skille et ur ad og så forsøge at sætte det sammen igen med det resultat, at der enten er for mange eller for få hjul, og at uret absolut ikke vil gå.

Det er noget lignende med en trop. Den består af en mængde små hjul, de skal være der allesammen, og de skal sidde på det rigtige sted og passe sammen, for at uret kan gå, som det skal. DU er måske kun et lille hjul i troppens ur, men du er lige så betydningsfuld som ethvert andet hjul, for at uret kan gå. Du er en del af troppen, og troppen er en del af dig. Kom så, lad os i fællesskab få uret til at tikke på den rigtige måde i tiden fremover.

»HJORTEKALDET«,
2. Godthåb Trop.

Et gassikkert spejderlokale.

Nu er også bolignyden forbi for de Randersspejdere og -ulve i Niels Ebbesens trop og flok, idet en ven af troppen har overladt dem et tidligere beskyttelsessrum, der ved hjælp af skrubber, lidt vand og en masse energi er blevet omskabt til det herlige troppelokale. Troppens egen tusindkunstner (TF!) har dekoreret de hvide vægge med farvestrålende indfødte fra det aller mørkeste Afrika, og alle ulve og spejdere har efter evne ydet deres til

udsmykningen; i fællesskab har spejderne derudover fremstillet et monumentalt høvdinge-højsæde.

50 % af Nr. Nebels drenge
tjener 5200 kr.!

Danmarks vestligste trop og flok har hjemme i den lille vestjyske by Nr. Nebel nord for Varde. Vi startede for kun godt et år siden, men tæller ikke desto mindre i dag 62 ulve og spejdere (dvs. ca. halvdelen af alle drenge i Nr. Nebel!) og er dermed Vesterhavsdivisionens største afdeling. — Trods glimrende hjælp fra divisionen er det klart, at en ny trop, der har den størelse, har haft mange og store vanskeligheder at kæmpe med — manglende materiel, manglende erfaring hos os førere osv. — men een ting har vi kunnet glæde os ved: en fantastisk interesse og hjælpsomhed hos forældre og byens andre borgere.

Denne gennemført velvillige indstilling kom os til gode, da vi fornylig afholdt vor første store spejderfest. Allerede i efteråret havde vi ved indsamling af 5 tons papir skaffet os midler til de første anskaffelser af patruljemateriel, men festen gav os det tidobbelte i overskud — 5200 kr. brutto og 4050 kr. i ren netto! Vi startede med salg af lodsedler i massevis, og her viste KFUM-spejdertrope i de omliggende byer det rette spejdersind ved at sælge lodsedler for os i deres distrikter. Til selve festen indkom for 2000 kr. gaver til tombola og fiskedam fra byen og omegnen (bl. a. fra landsbyerne Lunde og Lydum, hvor vi har patruljer). Lørdag aften var der »persisk marked« og korpslejr-film, og om søndagen var der optræden af ulve og spejdere og masser af gæster fra byen, fra omegnen, gule spejder-kammerater fra Varde og Esbjerg og grønne fra de omliggende byer

— ialt ca. 400, for flere kunne der ikke rummes i salen!

For en del af det vældige overskud har vi købt en barak i Ox-bøllejren, og nu glæder vi os til at få den stillet op og få foden under eget bord.

Luf.

Den 23. april var det Sct. Georgs dag, og vi bringer i dette nummer ordlyden af det budskab, som din trops- eller flokfører læste op for jer på denne dag.

Inden Sct. Georgsparaden sluttede, bekræftede du dit spejder- eller ulveløfte og rakte din fører venstre hånd til et fast håndtryk som tegn på din vilje til at gøre dit bedste for at holde dette løfte. — Jeg tvivler ikke på, at du i dette højtidelige øjeblik virkelig mente, hvad du lovede, men nu har hverdagen atter meldt sig, og så skal det prøves, om de smukke løfter kan holde. Det er jo så nemt, så nemt at afgive et løfte, at love et eller andet, men det er så uendelig svært virkelig at holde alle de løfter, man har givet, både de store og de små.

Du ved, at vi inden for Det Danske Spejderkorps kun regner den for at være en rigtig spejder og en rigtig ulv, som hver dag — ja, hver time på dagen — gør sit allerbedste for at forsøge at holde det spejderløfte eller ulveløfte, som man aflagde den dag, man blev optaget i troppen eller flokken, og som sidst blev bekræftet på Sct. Georgsdagen i forrige måned.

I dette nummer er forsiden og midtersiderne viet til søspejderne, hvilket viser, at vi på ingen måde har glemt dem. Men tilsyneladende har de glemt os, for redaktøren hører aldrig om de utvivlsomt herlige togter, I foretager rundt om i danske farvande. Hvorfor ikke?

Der er kommet ny bølgelængde og nyt klokkeslæt for de daglige *esperantoudsendelser over Paris radio*, som omtaltes i april-nummeret. Bølgelængden er nu 48.39, og tidspunktet er kl. 19.15—19.30.

Du husker vel at læse »Gamle Ravns« artikler — dér er der hver gang tips at hente for den vågne spejder!

Med

spejderhilsen

Torben

Fire »Niels Ebbesen«-ulve foran troppskindet i deres nye lokale.

Prøv først i depotet

Ligemeget hvad du ønsker, så husk ovenstående slogan: **Prøv først i depotet** — Vi har mange ting, du måske ikke venter dig, og det giver bonus alt sammen — det er noget der tæller, hvis man køber alle sine fornødenheder i sin egen forretning.

Den helt store meis

har vi også; nu har du i de foregående numre læst om jamboree-meisen — tipper-meisen o.s.v. og de er helt rigtige til drenge, men der er jo mange unge, som gerne vil have en stor meis. Orig. engelsk meis, khakifarvet m. 3 lommer **kr. 36,50**

Norsk model — grågrønt stof — **kr. 45.75—48.75**
som tegningen **kr. 62.50**

Norsk model af gråt stof **43.50—55.50**

Vi kan klare alle ønsker, hvad rygsække og meiser angår, og vi har til mange forskellige priser — **PRØV FØRST I DEPOTET!**

Soveposer

Der har været stærk rift om vores krølduds-soveposer.

Nu kan vi igen levere dem khakifarvede i en fin kvalitet med lynlås og hovedpude (mod 8 textilmærker) **kr. 58.00**

Svære grå uldtæpper m. rød bort
i en helulden vare og stor størrelse — 140×190
pr. stk. **kr. 25.40**

Redningsreb
fint smidigt reb 8 mm med haglpose.. **kr. 9.85**

Spinningsreb
med galvaniseret kovs **kr. 6,00**

Spejderparker
prima engelsk stål — godt skaft..... **kr. 7.25**
Gilwell-økseskaft, prima ask..... **kr. 1,25**

Økseskeder, svært læder **3.50—4.85**

Har du set de nye tallerkensæt?

Det er vel nok et rigtigt spejderkrus, der hører med dertil — det rummer $\frac{1}{2}$ liter, så du kan få hele din ration på een gang.
Og så tallerkenene i den rigtige facon med kant — spejderstørrelse: 22 cm, pr. sæt.. **7.70**
ulvestørrelse: krus 7 cm — tallerken 20 cm
pr. sæt.. **6.65**

Farven er gul med spejderemblemet i brunt.

Prikken over i'et —

det er selvfølgelig spejderhatten — den er spejdernes bedste kendetegn. Nu har vi de originale spejderhatte med bånd i den rigtige farve og i alle størrelser **kr.15.85**

Sandaler er lejrfoðtøj

brune remsandaler — amerikansk model — med rågummisåler **kr. 20.50—21.50**

Har du andre ønsker — så forlang vort katalog —
men husk denne sætning: **PRØV FØRST I DEPOTET!**

DET DANSKE SPEJDERKORPS DEPOT

Spejdernes Magasin

Redakter: cand. mag. Torben Wolff
Slotsvej 34, Charlottenlund.

Spejdersport

Redakter: Adjunkt Svend Ranvig,
Søgade 3, Søra.

Narre Færmagsgade 39

København K., Tlf. Palæ 4526

Eksp. Kl. 9—17½, Fredag 9—16, Lørdag 9—14

Odense: Klostervej 19

Århus: Østergade 26

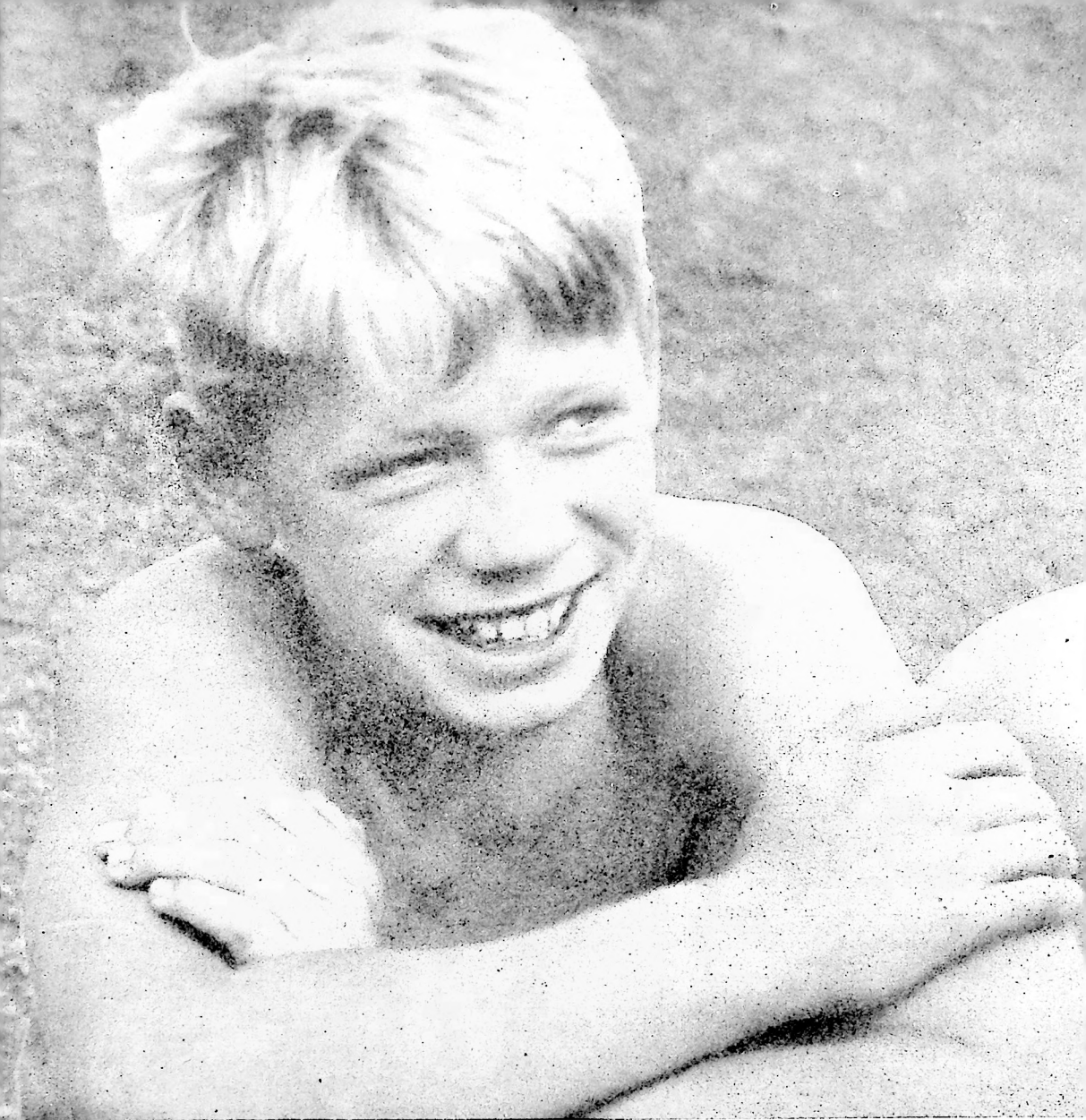
Depotet er korpsets egen forretning og
giver bonus til korpsets afdelinger

Korpskontor

Fiolstræde 19, København K., Telefon
PALÆ 5711. Kontortid Kl. 8—16, Lørdag Kl. 8—12. Giro 2284

Begge Blades Ekspedition
Korpskontoret

— og nu har Århus fået telefon 13.613.

SPEJDERNES MAGASIN

33. Årgang December 1949 Nr. 10

VED LEJRBAålet

NORSKE ROVERE I FJELDET

Da jeg var oppe i Norge i sommer for at være med i den internationale roverlejr, var jeg også sammen med mange udenlandske førere, som var kommet derop til det internationale møde, der holdes hvert andet år for at drøfte spejderbevægelsen i verden.

En aften var vi på udflugt oppe i Jotunheimen, Norges højeste fjeldområde. Lige ved snegrænsen standsede vi og gik et stykke op i sneen, hvor de norske rovere havde tændt lejrbalet med brænde, de selv havde slæbt derop. Her stod vi om balet oppe i sneen og drak vores te, mens sange på mange sprog lød ud i natten. Da balet var slut, spurgte jeg de norske rovere, om de skulle med os ned, men de ville overnatte deroppe og havde taget telte med.

Der trak tætte skyer sammen over vore hoveder, og jeg gættede på, at de ville få sne i nattens løb. Men de svarede, at det gjorde ikke noget. Natten i forvejen havde de ligget i telt på Norges højeste fjeld, Gallhøpiggen, og der havde de haft snestorm om natten, ja så megen sne, at de havde haft vanskeligt ved at komme ud af teltene om morgenen. De var en slags fjeldpoliti. Alle de udenlandske rovere var i de nætter i lejr i fjeldområdet, og da de måske kunne trænge til hjælp og vejledning, var der flere norske roverpatruljer ude som hjælpepoliti.

De rovere måtte være dygtige spejdere og i deres spejdertid havde lært at klare sig under alle forhold og i alt slags vejr. Og navnlig når det er lidt koldt, kræves der noget af folk for at overvinde ubehaget og gennemføre sine planer. Men det er den slags folk, der er noget ved.

Nu kommer den tid for os herhjemme, da vejret kan være lidt ubehageligt og lidt koldt, og det er i sådant vejr, at nogle træner sig

op til at blive mandfolk ved at stå ubehaget igennem, mens andre giver efter af slaphed og ender som pylrehoveder. Tag dig selv i nakken og giv ikke op, så bliver du en fyr af samme slags som de norske rovere, der syntes, at en lejrtrækker var en mandfolketur.

SCHWEIZISKE BJERGVANDRERE

Unge mænd af samme slags traf jeg for et års tid siden i Schweiz. Jeg overnattede i en bjerghytte lige under grænsen for den evige sne og skulle selv et stykke op i den den næste dag. Men disse unge fyre startede om morgenen klokken to, skønt det endnu var mørkt, for de ville helt op på toppen af bjerget og være deroppe, når solen stod op. Dette er et ganske enestående syn, og selv har jeg desværre kun formået at opleve det een eneste gang.

De havde mange timers besværlig gang over gletscherne for at nå toppen, men de var sports-trænede fra deres drengeår og vant til at tage vind og kulde med godt humør. Det var folk med krummer i. Det bliver man ikke ved at drømme om at være det eller ved at læse om, hvad andre laver. Man må byde sig selv noget og ikke vige tilbage, når vanskelighederne melder sig, eller fortrække sin seng en søndag morgen for et rask liv i det frie.

NU ER DET SNART JUL

Foruden praktisk dygtighed, styrke og udholdenhed kræves der også hjælpsomhed af en spejder, og nu går vi ind i den måned, hvor troppene og flokkene skal gøre deres til at glæde andre i juletiden. Som de tidligere år vil I også i år lave jeres jule-good-turn, og hver enkelt af jer i patruljen må påtage sig sin del af opgaverne, så at hjælpen kan blive så stor som mulig.

Det er en god indledning til jeres egen juleaften hjemme.

Glædelig jul.

Ort Holm

MÅNEDENS DIGT

Skuer du imod kompasset,
det man styrer skuden efter,
toner frem hist under glasset —
mærket, som bar skjulte kræfter.
Denne liljes trende flige
er et vartegn uden lige.
»Altid opad, altid fremad!«
maner den os på vor færd
gennem livet, når vi fremad
vejen søger livets værd.

Man som drenge gav os mærket,
som vi stadig kendes på;
det skal minde os om værket,
det vi sammen bygge må.
Tak din skaber, at din skude
liljen svigter ej;
når du er i storme ude,
viser den dig vej.
I dens bånd vort løsen står,
samlers os til eet,
taler til os, hvor vi går:

»Vær beredt!«

Dresler.

Af den tidligere norske spejderchef H. Møller-Gasmann

Du har sikkert set det smukke billede af Jesus, som står udenfor en dør og banker på, og du har vel også forstået, at det er på din hjertedør, han banker. Du har sikkert også tit hørt hans banken. Det var vel især, når du havde gjort noget forkert, noget, der fik dig til at være bange for Guds straf!

Men een ting er at høre, at Jesus banker på, noget helt andet er at lukke op for ham. Nu plejer vi jo som regel at lukke op, når vi hører, at det banker på vores dør. Det kan ske, at hvis vi ved, at den, der banker, er en, som vi ikke bryder os om at lukke op for, så kan vi lade, som om vi ikke hører det banke. Men den undskyldning har vi ikke, når det er Jesus, der banker, for vi ved altid, at det er ham, når han banker; der er så at sige en glastrude (vor samvittighed) i døren, hvorigennem vi kan se ham. Og inderst inde i os har vi det vel alle sådan, at vi gerne vil have Jesus hos os.

Nu kan det jo hænde, at den, der banker, kommer lidt ubejligt — måske er der ikke så god orden hjemme hos os, som vi gerne ville have, der skulle være, men vi lukker da op alligevel. Og nu er der det kedelige ved det, at Jesus banker altid, når det er mest ubejligt for os. Han kan nok gøre det også ved andre lejligheder, men

han gør det altid, når vi har syndet — og ved vor synd taget Jesus ud af hjertet. Hvis han var derinde, behøvede han jo ikke at banke på yderdøren.

Er der noget i stykker i vores hus, sender vi bud efter en, der kan reparere det. Og Jesus kommer netop for at reparere den skade, vi har forvoldt med vor synden. For der er det triste ved det, at selv om vi har lukket Jesus ind i vort hjerte, så er der gerne et eller andet rum, som vi vil have for os selv, og som vi ikke har sluppet ham ind i. Men også der vil han ind, og så banker han på døren til det rum.

Der går næppe en dag, uden at Jesus banker på hos os. Men der er enkelte tidspunkter, hvor vi tydeligere end ellers hører hans banken, og et sådant tidspunkt er netop juleen, som stærkere end sædvanligt minder os om, at nu er den store reparatør kommet for at gøre alt i stand, så Gud kan tage bolig i vort hjerte. Har du ikke selv hørt hans banken op imod jul? Lad os da sige: Jeg lukker dig ind, Herre og Mester, med al din nådegave!

Da vil han give os en god og glædelig jul.

H. Møller-Gasmann

SEJREN

var kampen værd

Efter at have været patruljefører i tre år, skulle jeg overlade patruljen til en ny patruljefører. Samme aften, som ceremonien skulle finde sted, kom den nye patruljefører op til mig. »Penguin«, sagde han, »der er noget, jeg gerne vil have, du skal vide«.

Og så fortalte han løs:

»Jeg er taknemmelig på dig — på vores patrulje — på troppen. Du kendte mig ikke, før jeg blev spejder — jeg var kort sagt ved at gå i hundene. Mine kammerater var nogle frække gaderenge — slapsvanse — løj, rapsede, — bandede o.s.v. — Jeg så op til dem, de var mit ideal. Jeg befandt mig meget godt på den måde — men når jeg nu tænker på det, hvad ville det så ikke have ført til? —

Nå, men så var det, at en tropsfører en dag slog en klo i mig. —

Min nysgerighed blev vakt, og jeg kom med; — i begyndelsen var det svært, men Tferen og du lærte mig så meget — at man ikke får det godt ved at gå på akkord o.s.v. — Ja, jeg lærte at forstå spejderloven fuldt ud, at sætte kød på de klare linier.

Engang imellem trak det i mig — tilbage — men jeg holdt fast, og i dag ved jeg, at jeg har vundet kampen. — Jeg kan ikke vende tilbage — thi jeg har fået andre idealer at kæmpe for. Men at jeg er kommet igennem, skyldes først og fremmest kammeraterne i patruljen — vores patrulje.

Jeg har tit hørt udtrykket: »Sig mig hvem du omgås, og jeg skal

(sluttes nederst næste side)

EN KAMINPASSIAR OM AT HILSE

Hvis du er spejder eller ulveunge i en god trop eller flok, har du sikkert adskillige gange været ude for denne situation: Du møder en anden spejder eller ulv på din vej og hilser på ham. Måske værdiger han dig et nik, måske lader han, som om han ikke ser det og gumler videre på sit tyggegummi.

Når du tilstrækkeligt mange gange har været ude for dette, kan man måske ikke fortænke dig i, at du giver op og i fremtiden undlader at hilse på andre i uniform. Men det er galt! Vi må ikke give op, du og jeg, vi skal blive ved med at hilse de spejdere og ulve, vi møder, for derved kan vi hjælpe med til, at denne smukke skik holdes i hævd og kan vel efterhånden få lært alle de ugidelige, at en hilsen besvarer man, ja, muligvis kan vi lidt efter lidt opnå, at de selv tager initiativet

Sejren var kampen værd —

sige dig, hvem du er«. — Jeg ved nu, at det udtryk altid vil være rammende og passe.»

Vi fulgte hen i lokalet. Fløjten lød, og så trådte han frem, den tidligere gadedreng og modtog patruljen — den højeste måde, hvorpå en fører kan vise en dreng sin tillid. — Tårerne stod ham i øjnene, især da patruljen begyndte på: »For he is a jolly good fellow«.

Ja, det havde været en hård kamp, men sejren var kampen værd. Dette var et lille eksempel på, hvad vilje og udholdenhed kan føre til. Verden er fuld af fristelser — små, store — verden stiller krav — pas på din tone — vælg din omgangskreds med kritik — tænk lidt mere over dig selv — er du, som du skal være?

Ping.

til at hilse først på de spejdere og ulve, de møder. I sandhed store perspektiver!

Men hvorfor nu gøre sig den ulejlighed?

Fordi det er en ret, enhver spejder jorden over har, at han kan betragte alle spejdere som sine gode venner, sine spejderbrødre, og hvad er mere naturligt, end at man hilser på sine gode venner? Det må være (og er forøvrigt i andre lan-

Korpsets bog nr. 33 EKSERCITS- HILSE- OG FLAGREGLEMENT

giver fuldstændig besked på disse områder

Pris kr. 1,25

Fås på depoterne

del) en selvfølgelig ting, at andre ulve og spejdere hilser man på, og man gør det vel at mærke med den reglementerede hilsen, som vi lærte om ved ømfods- eller spejderprøven, og som kun vi kender betyd-

The Wolf Cubes Salute

Sign - Salute

Promise

1. Honor God & the King
2. Do a Good Turn to every body every day.

B.P.s første udkast til ulvehilsen og ulveløftet

ningen af: *Ulveungens* to løftede fingre er som ulvens ører, når den er på jagt med alle sanser spændt og minder ham tillige om de to ulvelove — og *spejderens* tre fremadstrakte fingre fortæller om spejderløftets tre dele, mens den forbundne tommel- og lillefinger vidner om spejdernes broderbånd og samtidig er symbol på, at den stærkere beskytter den svagere. Med denne hilsen giver vi udtryk for vort sammenhold; den er et lille, hemmeligt tegn, et bånd, som knytter os sammen med fremmede spejdere og førere, der ser på livet som vi selv.

Hvordan og hvornår?

Ligesom de tre smilende ungersvende her, hilser du ved at føre højre hånd til ulvehuen eller spej-

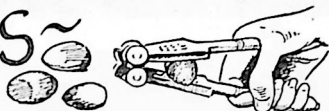

derhatten — eller til tindingen, hvis du er barhovedet (altså ikke, som tidligere, kun til skulderen). Og som du vel vil have fattet af det ovenstående, hilser ulve, spejdere og førere altid hinanden, når de mødes, uden hensyn til alder, korps, uniforms- eller hudfarve! Desuden hilser man (og beholder hatten på), når en fane rulles ud, eller flaget hejses eller hales ned. Møder man en fane, gør man front mod den og hilser, og det samme er tilfældet, hvis et ligtog passerer én.

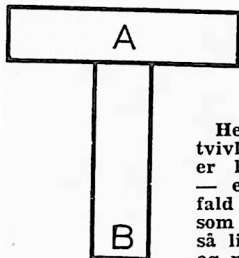
— Lad os atter få vor spejder- og ulvehilsen sat i højsædet. Ikke alene for at vise, at alle spejdere, både blå, grønne og gule holder sammen og hilser hinanden, ikke alene fordi det ser godt ud og er tegn på en god disciplin og korpsånd, men også fordi vi ønsker at betragtes som en frisk og frejdig ungdom og ikke som en skare ugidelige og slødsede lemmedaskere!

Torben.

Lidt
JULEKNA S

SYNSBEDRAG!!!

Her er ingen tvivl mulig: B er længere end — eller i hvert fald lige så lang som A. Men tag så lige en lineal og mål efter!

*Det er nu nogle sære uniformer,
de sælger i depotet nu om
stunder!*

Afd. for trylleri meddeler:

OM TROLDÆBLER

Her er en lille, uskyldig jule-spøg, som vil få hovedhårene til at rejse sig selv på de mest skaldede familiemedlemmer, når du fremfører den for de (be)undrende tilskuere:

Vis din dolk frem (frugtkniv kan dog også benyttes!) og fortæl, at du med den kan skære et æble tværs igennem uden at ødelægge skrællen. Derpå griber du et æble, og med nogle højst mystiske bevæ-

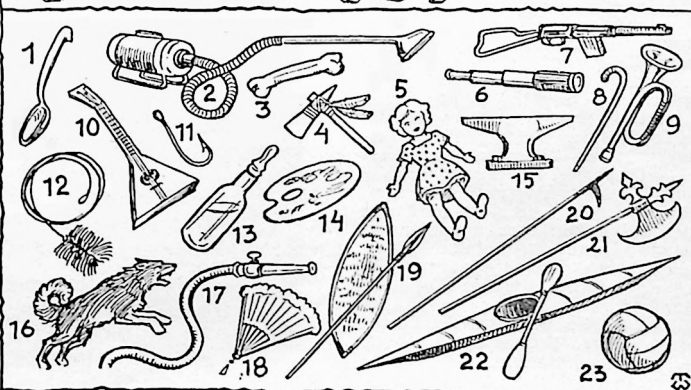
gelsel og ledsagende besværgelser gennemskærer du luften ved siden af æblet. Derpå lader du en af de ovenfor omtalte tilskuere skrælle æblet, hvis skræl er fuldkommen hel. Og — se blot — når æblet er helt skrællet, falder det øjeblikkelig fra hinanden i to halvdele. Mystik — mystik!

Og så kommer forklaringen (til dit private brug): I forvejen stikker du en fin synål med en stærk tråd på skrå ind gennem skrællen og trækker den ud ca. 2 cm fra det første hul. Så stikker du den atter ind i hul nr. 2 og trækker den ud igen endnu et par cm længere nede, og sådan bliver du trøstigt ved, til du er kommet hele vejen rundt om æblet. Derefter trækker du forsigtigt i trådens to ender, så den gennemskærer æblet.

Til slut gnider du forsigtigt på skrællen, så hullerne forsvinder — det vil nok være en fordel at vælge et lidt skrumpet æble, hvor hullerne vil være umulige at se bagefter.

Held og lykke i troldmandsfaget.

Hvem bruger hvad?

Prøv først selv, hvor hurtigt og hvor rigtigt du kan klare opgaven - og kig så på side 122, om du alligevel har taget fejl.

NYT FRA DEN VIDE SPEJDERVERDEN

En spejder —

Har du hørt fortællingen om »mytteriet på Bounty«? Så husker du sikkert også, hvorledes de overlevende slog sig ned på den afsides liggende ø Pitcairn i Stillehavet. — Fornylig er en tidl. tropsfører

fra New Zealand kommet til øen sammen med sin kone, og de to har lavet en drenge- og pigespejderafdeling, hvortil alt, hvad der kan krybe og gå af børn har meldt sig — d.v.s. 4 ulveunger, 3 drenge- og 6 pigespejdere!

Spejdertrup på 72° nord.

U.S.A.s nordligste spejdertrup er nu startet i Alaska ved Polarhavets kyst; den tæller 18 eskimo-spejdere under ledelse af eskimoen Nathan Olemann, der var flyver under krigen.

Verdens-pigespejderchefen,

Lady Baden-Powell, der besøgte Danmark i maj, skal i løbet af fem måneder på besøg hos pigespejdere i ikke mindre end 16 lande.

Under højtideligholdelsen

af 33-årsdagen for spejderbevægelsens start i Peru i Sydamerika holdt undervisningsministeren en tale og meddelte bl. a., at en stor skole ville blive opkaldt efter grundlæggeren af spejderbevægelsen i Peru.

ESPERANTO-KURSUS

for spejdere.

Spejder Esperantist Ligaen har i København startet et Esperanto-kursus for spejdere fra alle fire korps. Begge kursus, hvori der tilsammen deltager over 50 spejdere, foregår hovedsagelig på esperanto, så man bliver vænnet til at tale det fra første time. Dette neutrale verdensprog er — ligesom jamboreerne — et middel til en menneskelig samfølelse, et internationalt samarbejde og en gensidig forståelse folkene imellem, som vi nok kunne trænge en smule til i dag.

Yderligere oplysninger fås ved at se i »Spejdernes Magazin« for april eller ved at skrive til:

Skolta Esperantista Ligo,
Viggo Rothesvej 40,
Charlottentunnelund.

Sjove navne!

Spejderkorpsset i Burma i Sydøstasien er nu blevet internationalt anerkendt. Navnene på de tre ledende i spejderhovedkvarteret i Rangoon er Mya Bu, Præsidnet og U Ba Lwin samt U Tin Tun!

HVORHEN i sommeren 1950?

I vil måske synes, det er noget for tidligt at skrive om næste sommers lejr, men hvis troppen eller en patrulje agter sig til udlandet, er det slet ikke for tidligt. Med den stærke tilstrømning til alle rejser til udlandet viser erfaringen, at hvis I først engang i marts-april begynder at se jer om efter rejsemuligheder, vil I opdage, at I ikke kan få billetter — og dette gælder navnlig for rejser til England og Skotland. Til de danske spejdere er der allerede indgået en indbydelse til lejr; det er indbydelsen til fire patruljer à 6 spejdere plus to førere til deltagelse i den tredje skotske internationale Jamborette, som afholdes ved Blair Atholl, Perthshire (Skotland) i tiden 26. juli—3. august 1950. Efter lejren vil udenlandske deltagere blive indkvarteret hos skotske familier efter eget ønske i op til 10 dage. Deltagerne skal være mindst 14 år og højst 17½ år gamle ved lejrens begyndelse. Det behøver ikke at være arbejdende patruljer, men patruljerne kan sammensættes — måske kunne man inden for divisionerne prøve at stille patruljer op. Kun personlig udrustning og underlag behøves at medbringes, idet skotterne stiller telte og køkkengrej til rådighed. Lejravgiften er £ 2.10.0. Dertil kommer billet fra

hjemstedet op til Blair Atholl. Alt efter alder udgør billetprisen Harwich-Blair Atholl-Harwich fra omkring £ 2.13 til £ 5.3. Esbjerg-Harwich-Esbjerg ca. 120 kr. på »dæksplads«.

Foruden denne skotske indbydelse er der kommet meddelelse om, at der vil komme indbydelser til Jamboretter ved Nottingham og Hereford. Tidspunktet bliver omtrent som for den skotske lejr.

Fra det engelske spejderkorps er man i færd med at undersøge mulighederne for at sende hold til Danmark til næste sommer, og det har da vist sig, at der kan opnås væsentlige besparelser i rejseomkostningerne, hvis fly anvendes. Sidste sommer havde det engelske spejderkorps chartret 14 maskiner. Det kan allerede nu siges, at der kommer et engelsk hold med fly hertil under forudsætning af, at vi kan skaffe et hold til at tage til England i den tid, det engelske hold er her. Maskinen ventes at gå fra Danmark (Esbjerg eller København) den 3. aug. med tilbagekomst til Danmark den 16.-17. aug. Prisen bliver omtrent således: Esbjerg-London-Esbjerg £ 9.10.0, Kbhvn.-London-København £ 12.10.0 (med tog og skib København-London-København for tiden ca. 160—323 kr.). Maskinen tager op til — og helst — 24 deltagere. Forplejning ombord uden udgift.

Al henvendelse i forbindelse med disse ture sendes gennem divisionen til korpskontoret.

Venlig spejderhilsen

Kay Lauritzen,

International Commissioner.

تعال ادارة نادي الشبيبة
الرياضي انها ستفتح باب الترحيل
لرحلة اسبانيا وفرنسا اعتباراً من
يوم السبت الموافق ٢٥ حزيران
١٩٥٠ في اوله

لهذه الغاية ، ويبدأ مشروع البناء
في مطلع السنة القادمة بعد ان
وضعت الخرائط التفصيلية .
تقيم فرقة بيوت الحادية عشرة
في اوله

منها لا يقل عن اليومين . وهذا
يكون السيد فاروق قد ضرب
الرقعة القياسية هذا المام في الرحلات
المدرسية بين فرق الكشاف المسلم
الاول الحاج
بدر

Sådan ser den internationale side ud i det libanesiske spejderblad!

MELLEM DE RANKE STAMMER

Nu klinger økserne i vore skove, og mangen en kæmpe styrter med et brag til jorden.

Skovens drift er et interessant emne, og selv om vi sjældent ser ret meget til skovens embedsmænd, ved vi, at de er der, og at de plejer deres skov lige så omhyggeligt, som bonden plejer sin ager.

»Udvisningen«.

Når den plantede ungskov vokser til, foregår der regelmæssigt en **udtynding** ganske ligesom landmanden udtynder sine roer. I den lidt ældre ungskov »udvises« træerne forinden af skovrideren eller skovfogeden; de træer, der skal hugges, mærkes med lange, lodrette ridser i barken med et såkaldt ridsejern.

Driftsmetoden.

Der anvendes her til lands to driftsmetoder. Den ene er **pluk-hugstmetoden**: Man piller enkelte, så vidt muligt de vrangt og langsomst voksende træer ud og sørger under normale forhold for, at der kun lige tages så meget, at tilvæksten kan holde trit med fældningen. Fordelen ved denne metode er, at livsvilkårene for de enkelte træer ikke ændres med et slag.

Den anden fremgangsmåde er **afdrivningsmåden**, som under den sidste krig var særlig benyttet: Et bestemt skovområde drives af på en gang; dog tager man ikke altid rub og stub, men lader enkelte træer blive stående til skygning af vegetation og læ mod vind og frost.

I gamle dage anvendte man ofte **stævningsskoven**: Man huggede fra roden til brændsel og gærdestaver og lod træerne skyde fra stubben, og endnu kan man i elleskove, i de fynske hasselkrat og de vestjydske egekrat finde rester af denne gamle stævningsskov.

Alder og væksthastighed.

I de danske skove, der drives meget intensivt, har man ikke råd til at lade træerne blive gamle. Højeste alder for bøgen er gerne 100—120 år, for egen 140 år og for

rødgranen kun 50—80 år. Da granen har langt den hurtigste vækst af de tre, giver den mest ved pr. arealenhed, men til gengæld er veddet ikke nær så værdifuldt som bøgens og i særlig grad egens.

Hjælp med til at værne om skoven!

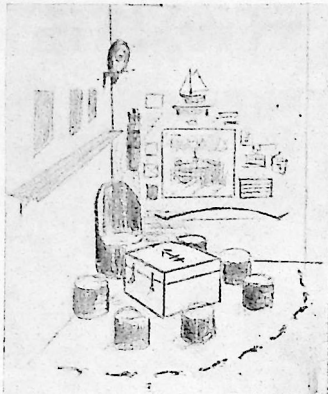
Det huggede træ sorteres i gavntræ og de forskellige former for brænde, der er følgende: klov, fagot, knippel og kvas. Brændestabler skal respekteres — de repræsenterer skovens høst, som kornet repræsenterer bondens, og ingen ville vel finde på at vælte eller sprede bondens neg, når han møjsommeligt har sat dem i travet under høsten.

Og ligesom man ikke kan tænke sig at trampe gennem en nysået ager, lige så lidt stikker man gennem skovens nyplantninger, selv om det er en genvej, og man har travlt — og så skal man jo oven i købet som oftest først forcere et hegn, der tjener til beskyttelse af opvæksten mod skovens dyr — og skovens gæster —!

Mange andre unoder kunne drages frem — tilstopning af grøfter, der tjener til afvanding af lavtliggende områder — fjernelse af kvas, der med fortsæt er udlagt for at holde på løvet og hindre udtørring af skovbunden og mordannelse — skødesløs behandling af skovenes skønne stendiger o.s.v., med lad dette være nok. Lad os blot altid have i tankerne, at vi er gæster i skovene og lad os handle i overensstemmelse dermed.

Torben.

Patroljehjernet i troplokalet

Vil du ha' noget at vide om

- spejderloven og spejderlivet
- budskabet til Garcia og Sgt. Georg
- forårstegn og pipfugle
- husmandssteder og runkelroer
- skærver og vejkort
- lejrpladser og båltyper
- enkeltmands- og indianerudrustning
- totempæle og indianerlejr
- stegt flæsk og lejrpalas
- kortsignaturer og milepæle
- jættestuer og hyttebygning
- Danmarks kirker og ruinerne
- primitiv madlavning og en patruljekærre
- udenlandske rejser og indenlandske vandreture
- spiselige hær og giftige svampe
- hedeslag og forrynsninger
- frigørelsesteg og forbindinger
- bloddonorer og ildebrande
- sømandsskab og tovværk
- kompasset og galeaser
- bomdirke og koflinagler
- bjærgemærers og rorreglementer
- ubåde og kajakker
- trompetstik og krydsbesnøring
- splejsninger og tømmerflåder
- mættevævning og signalering
- bueskydning og linoleumssnit
- mookasiner og boomerangkast
- natøvelser og skattejagter
- højbededømmelse og Kald-lejren
- jamboreerne og patruljestanderne
- sølvulven og korpsets bestyrelse
- troplokaler og patruljedyr
- samt 117 andre ting

finder du svaret i

DEN LILLE SPEJDERBOG

Pris kun 3 kr.

Ønsk dig den til jul! — Fås i depoterne.

Bertel passede ikke helt ind i billedet, synes jeg.

Alle de øvrige drenge i lejren kom fra småkårs hjem, og lejren var blevet arrangeret for, at de drenge, der ikke kunne få ophold på landet gennem Østrup, dog kunne komme bort fra byens gader.

Bertel var taget med, fordi hans forældre kendte lejrlederen og gerne så drengen anbragt, medens de selv tog en lille svipstur pr. flyver til Paris. Sådant set var Bertel god nok, men han var vistnok lidt for godt vant — og en smule forkælet var han vel også.

Nu ved du nok, at mange drenge kan lide at prale lidt med de ting, de har, og allerede ved ankomsten til lejren kunne man se dem vise hinanden de aldeles enestående spisegrej og mere eller mindre velvalgte drikkekrus og tallerkener, som de selv eller deres forældre havde anskaffet til brug ude på landet. Nogle af de større drenge — dem der var hele tretten år gamle og så frem til snart at skulle ud af skolen og blive »rigtige svajere« — kunne endda med overlegen stolthed fremvise rigtige dolke, som de med kendermine forklarede de mindre kammerater var ægte rustfrit svensk stål, ledsaget af en masse fagudtryk af den slags, iverige bilister bruger, når de omtaler deres skinnende nye dollargrin eller sterlingsmil.

Bertel stod lidt og så blasert derpå, så trak han en ualmindelig blank og spids dolk op af skeden og sagde let henkastet: »Denne her var den dyreste dolk i hele forretningen. Den købte jeg, da jeg sidst var i Stockholm. Prima kram, kan I nok se.«

Jo, det kunne de nok se, og det var som om glæden ved drengenes mere beskedne ejendomme svandt bort ved sammenligningen med denne dyre åbenbaring.

Jeg lod som ingenting — Bertel skulle nok blive sat på plads, hvis han var for stor på den. Den slags kan drenge ordne allerbedst indbyrdes uden indblanding fra »de voksne«.

Nu blev drengene inddelt i hold til de forskellige »tjansere«, der gik på skift i en feriekoloni: køkkenhjelperne, ordonnanser til at hente varerne hos købmanden, »skaffere« ved bordene og så videre, og Bertel kom med på sit hold, selvfølgelig. Bertel var spejder, så han klarede sig godt og blev hurtigt ven med de øvrige drenge, som han snart fandt ud af var lige så flinke lejrkammerater som hans spejderkammerater i Rævepatruljen. De kunne svømme lige så godt som han selv, og selv om deres badebukser ikke var helt så fine som hans, var der ikke megen forskel at se, når drengene stil-

DEN DYRESTE DOLK I FORRETNINGEN

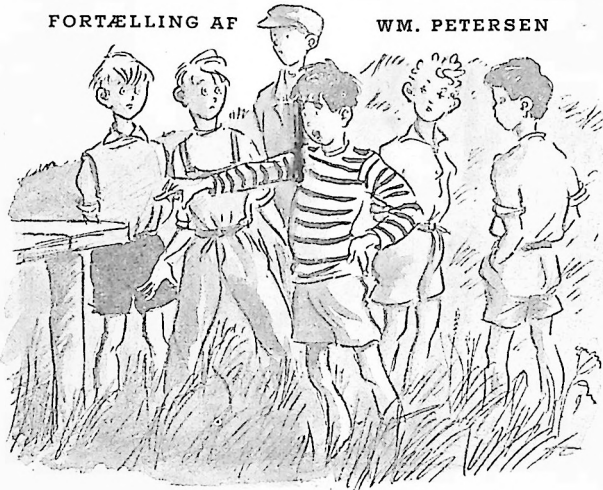
lede op til svømme- og udspringskonkurrencer. Bertel var også stolt og tilfreds ved at kunne vinde 2. præmie i det selskab, for konkurrencen var hård!

Også på mere »åndelige« områder opdagede Bertel, at forskellen ikke var særlig stor mellem disse drenge og hans skolekammerater i »den fine skole« på Østerbro. Et par engelske turister kom på besøg i lejren en dag, indbudt af lejrlederen, der selv har opholdt sig en menneskealder i Amerika og England, og her var Bertel ikke ene

blev alle rygsække grundigt undersøgt, men stadig uden resultat. Så måtte Bertel slå sig til tåls med håbet om, at dolken, der jo i hvert fald ikke kunne være faldet i havet — vandet lå flere hundrede meter borte — måske var blevet spærket ind under en busk og muligvis kunne blive fundet senere. Stemningen var imidlertid dalet betydeligt, og Bertel var ikke den eneste, der holdt skarpt øje med sine ejendele de følgende dage. Var der muligvis en tyv iblandt drengene? Desværre kom der også rygter i

FORTÆLLING AF

WM. PETERSEN

om at underholde gæsterne på flot skole-engelsk. Erik, hvis far havde boet i »Staterne«, havde rigtigt tungen på glet, og selv om han henhældt til lidt amerikansk »slang« nu og da, til stor henrykkelse for de noget stive englændere, klarede han opgaven med bravur. »I must say, your boys speak excellent English«, sagde Mr. Watson da også, da de to herrer tog afsked. Og de komplimenterede både Erik og Bertel for deres sprogfærdighed.

Men pludselig revnede idyllen med et brag — eller måske mere korrekt sagt — med et hyl! Bertels fine dolk var forsvundet.

»Jeg kan tydelig huske, jeg lagde den her på bordet for fem minutter siden, og nu er den væk«, sagde han vredt — »hvem har taget den?«

Nu blev alle mand sat til at lede — »systematiske« — men uden at den fine dolk blev fundet.

På drengenes eget forlangende

omløb. Jo, du ved nok Eriks store bror — ham, der er seksten år og nærmest voksen! — Han havde engang fået en ordentlig overhaling på »Fælledvejene«, fordi han huggede nogle æbler fra frugthandler Jensen i Slotsgade. — Og så faldt mistanken jo »naturligvis« på Erik, men hvor meget der var om det, var der ingen, der rigtigt vidste.

Bertel sagde ikke selv noget til Erik — sådan direkte — men han lod ham tydeligt mærke, at hans øjne hvilede på ham, hver gang Erik kom i nærheden af hans ejendele. Og Erik? Ja, hvad kunne han sige eller gøre? Ingenting. Han kunne heller ikke rejse hjem fra lejren. For det første, fordi der ikke var nogen hjemme i byen, da hans forældre og store broder var rejst til morfar og mormor i Odense, og for det andet, fordi jeg frarådede det, da det jo kun ville gøre mistanken. Jeg tog Bertel i eerum og gjorde ham klart, hvor

uretfærdigt det var at mistænke Erik uden påviselig grund, og tingene gled efterhånden i lave igen, så godt som det var muligt, som forholdene lå. Men bag det hele lurede den grimme tanke stadigvæk: »Har vi en tyv i lejren — og er det Erik?«

Men heldigvis blev drengene så optagne af de følgende dages spændende oplevelser (en meget krævede skattejagt og et idrætsstævne, hvor Bertel og Erik placerede sig som henholdsvis nr. 1 og 2), at man fik den forsvundne dolk noget på afstand. Man talte i al fald ikke mere om den, og jeg tror næsten, at kun Bertel og Erik grundede over den mere. Bevares, nu var det kommet såvidt, at de to drenge talte til hinanden, og de forsøgte tilsyneladende begge at overbevise modparten om, at nu var den sag glemt — men sådan noget har dybe rødder, og som ved en dårlig tand kommer der et lille ryk nu og da.

Jeg glemmer aldrig Bertels ansigtsudtryk, da han flyttede den tunge værktøjskasse for at slæbe den ind i sovesalen, hvor der skulle foretages en reparation ved en af vinduesrammerne! Der lå jo dolken, i et hulrum mellem to gulvbrædder, der hvor værktøjsskassen havde stået hele tiden.

Som et lyn for Bertel hen til mig med dolken. — »Sikken en kraftidiot jeg er,« nærmest skreg han, »nu husker jeg, at jeg flyttede kassen for at komme til at vaske under bordet — jeg må have tabt min dolk og stillet kassen tilbage lige oven på den! Hvor er Erik?...« og uden at vente på svar for han ud af huset. Jeg løb med og så ham svinge med dolken, idet han råbte: »Jeg har fundet den« — og alle drengene stimlede sammen, hidkaldt af hans råb.

Og så så jeg noget mere, som jeg heller aldrig vil glemme. Han for hen til Erik og trykkede skæftet på »den fine dolk« ind i hånden på ham, medens han med et tåreblændt smil sagde til ham: »Og så må du undskyldte mig mange gange, fordi jeg har givet anledning til hele denne redelighed. Nu skal du ha' denne dolk til gengæld.« Erik vægrede sig, men da Bertel, med et grin, truede med »ægte Østerbro-pretæver, der er lige så kraftige som dem, I serverer på Nørrebro«, hvis han ikke tog imod sonofferet og derved viste, at han ikke bar nag, så måtte han jo give efter.

Behøver jeg at tilføje, at Bertel og Erik blev perlevenner — og at venskabet fortsattes, også efter at lejren var slut?

Eller at Erik kom i lære hos Bertels far året efter? — Vist ikke: For dette er jo en rigtig — og sand — solstrålefortælling!

Gnav af hare på træstamme

Vintermånederne

er sporingens tid. I den tunge, fugtige jord står fodaftryk af rådyr, ræv — ja, hvem ved, måske grævling eller odder — tydeligt aftegnet og indbyder til sporing. For ikke at tale om snesporings spændende kunst — i pagt med de bedste indianertraditioner!

Ved du nok om, hvordan dette foregår?

Vintermånederne

med deres kulde får os til at tænke på vore firbenede og fjedrede venner. Ved udlægning af føde til pattedyr og fugle kommer vi dyrene ind på livet, samtidig med at vi øver en good-turn af de store. Ved du nok om, hvordan dette foregår?

Vintermånederne

er kendt for deres klare nætter med en tindrende stjernehimmel. Det er interessant, og nyttigt, at kende andre stjernebilleder end lige netop Karlsvognen og at kunne orientere sig på himlen. Ved du nok om, hvordan dette foregår?

Vintermånederne

giver os de bedste muligheder for at studere fuglene ude i naturen, nu, da der ikke er blade på træerne.

Ved du nok om, hvordan dette foregår?

Vintermånederne

betyder knaphed på føde for skovens dyr. Behandlede kogler, nødder, bog og agern, gylp af alskens fugle, skrælninger og gnav på træernes bark osv. osv. finder man overalt, hvis man har øjnene med sig, og kender til, hvor man skal søge. Ved du nok om, hvordan dette foregår?

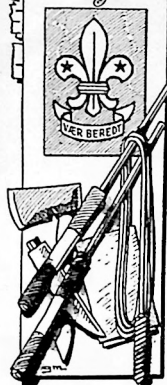
Hvis du ærligt må indrømme, at du ikke ved nok om, hvordan alt dette og meget mere foregår, kan du få klar besked i korpsets woodcraftbog:

AARETS GANG I NATUREN

Trods de utroligt mange billeder

koster den kun 5.50 kr.

Ønsk dig den til jul! Fås i depoterne.

Denne gang: PUNKT 7d

Ja, så er vi nået til den sidste forhindring på vejen mod målet: kunne

spledse, besnøre og takle. Jeg har foretrukket at få en virkelig kapacitet til at fortælle om dette spørgsmål, hvorfor jeg nu vil lægge penen fra mig og overlade spalterne til en virkelig 1. classes tovværksmand. Men jeg kan se, at der endnu er blæk nok i min fyldepen, til at jeg kan nå at prente et par afskedsord — for dette er jo det sidste, I hører fra mig. Nu er vi jo kommet gennem prøven, — i hvert fald er vi det her i Magasinet —, men jeg håber rigtignok også, at adskillige af I spejdere ude omkring i landet har følt jer ansporet af alt dette skriveri til at gå løs på 1. classes-prøven; måske en hel del af jer allerede er færdig med den, men det får vi jo tydeligt at se i Magasinet's hædersrubrik, og jeg regner stærkt med, at spalten for nye 1. classes-spejdere vil svulme i de kommende numre af Magasinet!

Mit håb er, at I har haft glæde af mine skrivelser; jeg selv har i alt fald været glad for jobbet, og ligeså siger jeg tak til de efterhånden adskillige spejdere, der har sendt mig breve med forespørgsler af den ene eller den anden art, både i forbindelse med prøven her og også om andet af interesse for spejdere.

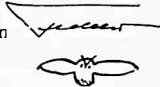

Mit sidste tips til jer — og også mit håb — skal være dette:

Når I nu har taget 1. classes-prøven, lad så være med at bruge den som en hovedpude til en rar slummer, nej, benyt den til yderligere at dygtiggøre ikke alene jer selv, men også de spejdere, I kommer til at arbejde med i patruljer og troppe. Men husk, beskæftiger man sig ikke med stoffet til stadighed, så går det let i glemmebogen, derfor — træn stadig med de opgaver, 1. classes-prøven har budt jer, hold det, I har lært og trænet jer op til, vedlige.

Og lad os så sige »på gensyn« til hinanden; vi mødes forhåbentlig igen et eller andet sted ude i spejderarbejdet.

Med spejderhilsen

Ølgod trop:

PF Villy Pedersen.

Thøger Larsens trop, Lemvig:

Skrm. Poul Dueholm.

PF Ole Kalløge.

PA Knud Petersen.

5. Odense, Sct. Georgs trop:

PF Kjeld Broch-Laursen.

»Fostbrødrene«, Bagsværd:

PA Henning Heiberg Larsen.

1. Dueholm trop, Nykøbing M.:

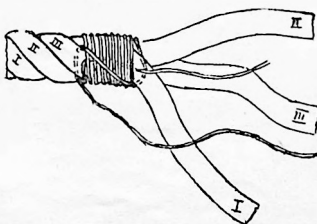
PF Erik Flinholm.

VAR DIN TROP MED denne gang?

Taklinger er uundværlige!

Efter Fedders udtalelse om at få »en virkelig kapacitet« til at fortælle om splejsning, besnøring og takling, er jeg helt betænkelig ved at vove mig i lag med opgaven. Men med adskillige års erfaring i omgang med tovværk tør jeg måske alligevel håbe på, at jeg kan give jer et par små tips, som I kan have brug for ved arbejdet med denne del af 1. classes prøven.

Tovværk er jo noget, I alle sammen har brug for ved utallige lejligheder: Teltbarduner, redningsreb, ved besnøringer til lejrarbejder o.m.a. Det er — i hvert fald for tiden — temmelig dyrt materiale, og derfor er det vigtigt at sikre det en så lang levetid som muligt. De fleste af jer kender sikkert af smertelig erfaring, hvordan teltbarduner kan have en tilbøjelighed til at komme til at ligne æselhaler mere og mere, for til sidst at være helt ubrugelige til deres formål. Dette er et uundgåeligt spild af værdier — og en uorden, som ingen spejder med selvgættelse vil tolerere. Søg derfor altid for, at alle toverdner, som I har med at gøre, er ordentligt taklede, så de ikke løber op. Har I ikke taklegarn (tyndt sejl-garn) ved hånden, (hvad I for øvrigt altid bør have), kan I midlertidigt klare jer med en engelsk takling (også kaldet spansk takling eller endesplejsning); den er ikke særlig fiks, men dog altid fikserer end et knob. Nu kunne jeg selvfølgelig give mig til at beskrive, hvordan man laver sådan en, men da det er næsten umuligt at finde ud af tovværksarbejder alene ved hjælp af en beskrivelse, vil jeg i stedet for henvise jer til en udmærket lille bog: **Tovværksarbejder**, af Saugmann, udgivet af KFUM spejderne (fås på depotet). Her kan I finde alt, hvad I har brug for, ikke blot om denne, men om alle de andre tovværksarbejder, I skal kunne lave til 1. classes prøven — plus en hel del mere. I gør klogt i, når I skal lære jer denne »takling« (som egentlig er en splejsning), såvel som andre splejsninger, at begynde med 3-slået tovværk — det er lettere for begynderen at have med at gøre end det 4-slåede. Brug en ende af passende **forlængelse** (tykkelse), f. eks. 10–12 mm i diameter, ikke for hårdt og heller ikke alt for løst slået. Og følg så iøvrigt bogens anvisninger og studer nøje figurerne i den — og resultatet vil forhåbentlig tilfredsstillende jer.

Hvis ikke: på den igen! Men har du taglegarn til rådighed, lægger du en almindelig takling; husk, at hver enkelt tørn skal hales godt an og ligge tæt til den foregående, og hold så godt fast på den, når du lægger næste tørn; sørg også for, at taklingen bliver halet ordentligt an (besat), når du er færdig med den — ellers kan du trække hele herligheden af, når du haler i tovet tæmp. Bedre endnu end den almindelige takling er: Syet takling (Saugmann, tavle XVIII, fig. 12). Du kan lave en mellemting mellem denne og den almindelige takling uden at bruge sejlnål: Læg enden af taglegarnet langs tovværkets tæmp, pegende samme vej som denne. Læg rundtørn med taglegarnet som ved almindelig takling, idet du går indefra og udefter (mod enden af tæmpen) og bekræfter enden af taglegarnet mod tovet. Når taklingen er blevet tilstrækkelig lang (omtrent lig tovtets diameter), fører du taglegarnet tværs under kordel nr. I (se fig.), tilbage over taklingen i foven (furen) mellem kordel I og III, under kordel nr. III, ud over taklingen i foven mellem III og II, under II, tilbage i foven mellem II og I, ud igen mellem I og III o.s.v. Til sidst knober du de to ender af taglegarnet sammen mellem tæmpene af kordelerne og kapper af. Meget simpelt — ikke sandt?

Splejsninger vil jeg ikke skrive meget om. Gå frem efter anvisningerne hos Saugmann (bedst — eller andre bøger om samme emner; du kan finde dem behandlet f. eks. i J. Kusk Jensen: Lystsejlsads, Kai Dahl: Lærebog i Sømandskab, Knud Hansen: Lærebog i praktisk Sømandskab o.m.a.). Begynd med øjesplejsning på 3-slået tovværk. Du gør klogt i, indtil du bliver lidt dreven, at lægge en takling om tovet, når du har slået tæmpen om det fornødne antal (3) tørn. Stik så først midterste kordel ind, derefter de to andre på hver sin side. Husk: Alle indstik skal gå imod snoningen i tovet. Er 1. indstik klart, går resten af splejsningen af sig selv efter melodien: Over en (kordel) og under den næste. Lad være med at prøve på at tynde kordelerne ud, før du er blevet lidt øvet i at splejse. Når du er sikker i øjesplejsningen, kan du prøve kortsplejsningen. Når du har stukket tæmpene sammen, bør du lægge en takling (eller sejsing) om for at holde dem på plads. Og splejs så løs efter ovennævnte melodi. Langsplejsningen er kun for feinschmeckere; og kan du ikke finde ud af den efter Saugmanns forklaring, (Sluttes på side 120)

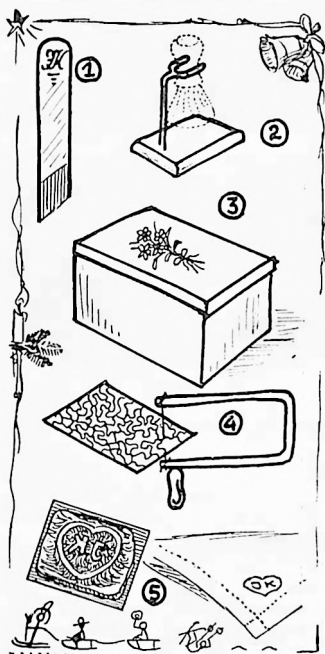

GAMLE RAVN FORTÆLLER:

Billige julegave-ideer

Nu har vi hjul igen og nu har vi hjul igen — som manden sagde, da han blev kørt over af eksprestoget. Med julen følger hovedbruddet med at finde på gaver til familiens medlemmer og med at finde på, hvordan man skal skaffe pengene til gaverne. Her har du råd for begge dele: her er ideer, som ikke koster ret meget.

1. Et bogmærke er meget nemt at lave ved hjælp af et stykke læ-

der, lidt tusch og lidt lim. Se fig. 1. Navnetrækket (altså den, der skal have gaven) tegnes på en stump læder, klippes ud og limes på læderstrimlen, som klippes frynseset i den ene ende.

2. Barbererkosteholder. I den ene side af et firkantet stykke træ borer 2 huller. Et stykke middelsvært ståltråd bukket i facon som på tegningen, og enderne stikkes ned gennem hullerne og bukket om og

fæstnes med et par stifter. Så kan barberkosten hænge og tørre i dette stativ. Det bliver selvfølgelig ekstra elegant, hvis det får et par gange med hvid celluloselak.

3. Kagekasser. Er der noget mere trist at se på end en rusten kagekasse med gammelt klisterpapir på? Nej! Glæd din mor og resten af familien ved at give de gamle dåser en splinterny make-up. Det gamle papir prøver du bedst muligt at få af. Ret eventuelle buler ud og giv hele kassen en omgang med sandpapir. Hos farvehandleren får du fat i en dåse gummilak eller celluloselak i den rigtige farve, og så bare »sæt igång«. Er du ekstra raffineret, køber du samtidig hos farvehandleren nogle overføringsbilleder til at dekorere kasserne med. Det er meget nemt — spørg farvehandleren, hvis der ikke er brugsanvisning med billedet. Hvis du ikke køber færdige billeder, kan du også selv male blomster, mønstre, navnetræk eller lign. på dåsen.

4. Puslespil er det letteste lette at lave, når man har løvsav, et billede samt et stk. krydsfiner. Billedet klæbes på krydsfineren, og nu saver du på kryds og tværs i så indviklede mønstre som muligt. Det bliver bedst, hvis du i forvejen tegner savelinjerne op på bagsiden af pladen.

5. Monogramservietter er en fornem gave. Gavemottagerens navnetræk tegnes — så kunstfærdigt som muligt — spejlvendt på et stykke ca. ½ cm tykt lineoleum. Med en skarp kniv skæres lineoleumet uden om navnetrækket væk, og dette, som nu står fremhævet, limes fast på en træklods. På en avis eller glasplade smøres nu noget stoftrykfarve (som købes i en lille tube hos farvehandleren) ud i et tyndt jævnt lag, og stemplet med navnetrækket sættes først på avisen og trykkes derefter af på papirserviettens hjørner. Dette gøres bedst, hvis du for sigtigt sætter stemplet på og banker med skaffet af en hammer derpå.

Sagde jeg,

Danmarks ældste provinstrop fylder 40

Spejderbevægelsen nåede meget tidligt til Assens, dog helt nøjagtigt ved jeg ikke hvornår, men i trophuset er der et billede af den første spejderpatrulje i Assens i 1909.

Daværende fru pastor Knudsen læste højt for sine drenge af et

Den første provinspatrulje i Danmark

hæfte, hvori der stod om spejderbevægelsen, og de raske drenge sagde da til sig selv, at det måtte de søge at få startet, hvilket også lykkedes for nuv. redaktør Helge

1. KLASSES-PRØVEN (fortsat)

tror jeg ikke, jeg kan give dig nogen bedre. Men en fint udført langspelsning er, hvor selvmødsigende det end lyder, en fryd for øjet, fordi den er næsten usynlig.

Besnøringer (bændsler) er noget, du ofte har brug for. Også dem finder du udmærkede anvisninger på i førnævnte værker og desuden i Skovmandsbogen. Jeg har kun meget lidt at tilføje. Det er vigtigt ved besnøringer at vælge det rigtige materiale: ikke for tykt og ikke for tyndt, afpasset efter det, besnørningen skal lægges på. Og husk, at det gælder for besnøringer som for taklinger: hver enkelt tårn skal lægges så stramt som muligt. Heltene nogle få tårn, som ligger fast, end en hel masse, der ligger løst. En besnørning kan strammes ved hjælp af kiler (se Saugmann) eller ved krydstørn, d.v.s. et par tårn, der lægges udenom besnørningen, tværs på dennes tårn og ind mellem de sammensnørede genstande.

Nu håber jeg, der i ovenstående har været noget, du kan bruge, og lyder det noget indviklet og teoretisk, så gå blot trostigt løs på sagen, så vil duften af damp og tjære snart give dig mod på at arbejde videre.

Husk Rikki-tikki-tavis motto: Løb hen og find ud af det!

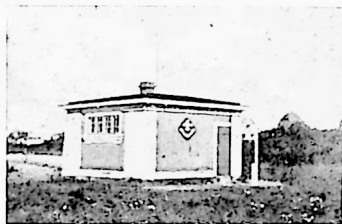
Med venlig spejderhilsen
Galle.

Knudsen sammen med 7 kammerater. Disse blev grundstammen i 1. Assens trop, der var en kendsgerning den 23. januar 1910 ifølge et andet fotografi på vor historievæg i trophuset.

I 1918 var der 43 spejdere, som dette år deltog i nældehøsten. Et stykke tid under krigen havde vi også et stykke jord til kartoffeldyrkning, hvor der blev slidt brødt.

I jamboreen i København 1924 deltog troppen med 12 mand, og i 1926 var 7 spejdere på cykeltur i Tyskland over Lübeck til Hamburg, og 3 år efter var 3 mand fra troppen, bl. a. korpsets internationale commissioner, Kay Lauritzen med i jamboreen i England.

To af troppens førere rejste til Amerika og har derovre opnået den højeste udmærkelse, de kunne opnå, nemlig at blive »Eagle-Scouts«.

Trophuset på hovnepladsen

Onsdag den 23. januar 1935 var hele troppen samlet på »Phønix« for at fejre troppens 25 års fødselsdag, og samme år deltog vi med 13 spejdere i korpsets store jubilæumslejr i København. I 1940 kom det første nummer tropsbladet »FAKLEN«.

Efterårskonkurrencen 1947 gik ind — atter med en spændende indledning. Som et led i efterårskonkurrencen blev troppens alarmplan sat i funktion en mørk vinteraften — syv minutter efter var den første patrulje på ulykkesstedet — den sidste kom 3 minutter senere!

Året efter afholdtes divisionsturneringen ved Faldengård ved Glamsbjerg, hvor 1. Assens for 3. gang i træk blev nr. 2 i striden om rævehalen.

I oktober fejrede 40 årsdagen for den første spejderpatruljes oprettelse her i Assens med en spændende guldgraverjvelse. — I denne tid arbejder vi på fuld kraft med troppens 40 års fødselsdag, som fejres januar 1950. Old Jill.

PRÆMIEKONKURRENCE:

På opdagelse i sproget

Denne konkurrence gik ud på at finde flest mulige ord, som er ens, læst forfra og bagfra. Der var flere af jer, der havde opsporet en imponerende mængde ord og vist en strålende opfindsomhed i ord dannelse (!), og der var mange fikse små sætninger, hvor jo hvert ord gav et point. En del af ordene og sætningerne var for kunstfærdige og kunne ikke godkendes!

Bedst blev **PF Troels F. Christensen**, Fredericia med 129 points — deraf 64 for sætninger. Andenpræmien fik ulveunge **Per Westergaard**, Skagen (95), og trediepræmien gik til **Carl Schuitz**, Brædstrup (79) — altså tre jyder, bravo!!

Her er en liste over de godkendte ord og sætninger; hvis der er ord, du ikke kender, så spørg far eller mor om betydningen af dem. Aha — ara — baggab — bukse-skub (!) — badedåb — damemad — did — dompappod (!) — dyd — død — dåd — ebbe — ege — eje — elle — ene — eve — fif — gig — gøg — hih! — huh! — hæh! — høj! — i — kakaj — kik! — kok — kuk — kæk — lal — led-del — lul — lusesul(!) — mam-mam — mellem — murrum — nyn — næn — obo — pap — pep — pip — radar — rar — reber — reder — reder — regninger — rejjer — rener — retter — rir — ror — ror — rur — rar — rør — rør! — seles — seles — ses — sneens — snekkens — stedets — sus — sys — søs — sås — sås — tit — tot — troppsport (!) — tut — tæt — uhu! — viv — vov — vov-vov — væv — ø — å.

E g e n a v n e : Adda — A.F.A. — Akka — Anna — Asa — Ata — Bob — Ebbe — Imi — Laval — Otto — Ovo — Oxo — Pop — Saras — S.A.S. — S.O.S. — Sys — Tot —.

Sætninger o. l.: Av Eva! — del i led! — den ene ned — de red — De ved — dunk Knud (!) — en af dem, der tit red med fane — lev vel! — lys syl — lånt nål — mas Sam! — med dem! — mor i Rom — ned i tiden — nedrev verden — red Eder! — red ene dér — rejs jer! — ret søster! — rum i mur — rødt dør — som mos — som død mos — som mellem mos — som tæt mos — sygt gys — sød døs — var ene rav — var i rav — var mellem rav — være ræv — ålene lå. Puh-ha!

ilæum

ge som sit Mot-
lader det gaa,
te Iver har for-
med maa Ting,
ing, og saa bli-

t Arbejde, hvad
et til at opgive

elkomat et Par
feralan, at det
bære for at let-
de nu end kan
dre, at det hele
nde se ud til.

land

Mad og Mælk,
il Efter Maan-
stationen.
Iregistret af
or Børnene var
ge. Flere skrev
rgene.
en for alle Vin-
ejale med deres
i Landet, hvor
e Børnene. Det
for Rejselederne
or Børnene der-
op begyndt. Og

FEM GULDGRAVERE FORSVUNDET I ØDEMARKEN

Undsættelsesinspektioner udsendes om kort Tid

Associated Press
MILFORD, mandag.

Ved den lille By Milford, der er en af Civilisationens yderste Forposter paa Grænsen til det vilde, menneskefattige Alaska, er der atter for første Gang siden Jack Londons Dage gjort rige Guldfund, og paany er Eventyrene fra hele Kloden draget til disse Egne for i deres umættelige Guldtrøst at trods umenneskelige Anstrengelser under deres Jagt paa det røde Guld.

Mellem dem, der først i November naaede frem til Milford, var fem unge Mænd, Jack Harnish, Hal Campbell, Mac Donald, Charlie Bates og Franske Louis fra forskellige canadiske Byer. Efter hvad var Korrespondent erfarer, begav de sig straks paa Vej fra Milford for at naa frem til de nyopdagede Guldader i Porcupine River Distriktet. Saa vidt man forstod, var de gaaet i Kompagni, men siden da har man intet erfaret om deres Skæbne.

Da Guldfeberen ved Aarhundredskiftet rasede i disse Egne, tog man ikke større Notits af fem Menneskers Forsvinden, men nu, 50 Aar efter, ser man anderledes paa det. I 1949 kan det ikke tolereres, at fem Mand forsvinder, uden at der gøres ihærdige Forsøg paa at undsætte dem. Man har meget faa Spor at gaa efter, naar Undsættelsesekspeditioner i den nærmeste Fremtid — til Trods for den tiltagende Vinter — vil blive sendt ud fra Milford, der er indlysende, at disse Ekspeditionsmedlemmer maa være Folk, der gennem et langt Liv er trænet op til at trods Strabadser

De fem forsvundne Guldgravere
Th. under Billedet, Holders Leder Jack Harnish

og Farer. Man vil i den kommende Tid i Spænding afvente Nyheder om disse dristige Mænds Kamp med en vild og ubønhørlig Natur under deres Anstrengelser for at komme paa Spor af de fem forsvundne Canadiere.

Det er lykkedes VANCOUVER-KUREREN at fremskaffe et Billede af de fem Guldgravere, taget i Milford umiddelbart før de begav sig ud paa den Færd, der maaske skal blive deres sidste.

Stanley M
Mens han er
hjem, klient i
gravet fra og
i frisk Luft i
ter, paastod
rask, selv om
et ordentligt i
i en Hakke
med at rydde
hørende Brag
i Huset. En
ningemandska
til Stede og e
siden. »Efter
var odelagt a
han stort Mo
at have været
Da han blev
sagde, at han
delen af sin
var helt rask
vi spurgte om
havde faaet i
hvor de var i
den hins Saa

Under et
den 17-aarige
en Gade, hvor
ramt. Uden a
ren — fjendt
stadig hen ov
George hen t
jo kunde vær
spærret ind
ik hurtigt o
ene Hus var
var ingen som
George beslut
Stige i Nørhø
da Halvdele
klattede op i
Besvær hen t
ne var ikke
var der en M
Tid at spide,
der var Tid at
at give efter
kunde styrte i
ges arbejdede
og naaede til
dem forsligst
Vinduet til H

Som eksempel på, at dramatiske begivenheder kan finde sted rundt om i verden endnu den dag i dag, bringer vi dette udklip fra den kendte dansk-canadiske avis »Vancouver-Kurere«.

PATRULJE-
FØRER!

Sørger du for, at dine patruljemøder og patruljeture er præget af fart og afveksling? — Savner du gode ideer, finder du dem i korpsets instruktionsbog

PATRULJE-
ARBEJDE

Pris kun kr. 1,25

Fås i depoterne

Er du

SØSPEJDER?

I så fald står du dig ved at anskaffe korpsets splinternye instruktionsbog

NAVIGATØR-
MÆRKET

så snart du påbegynder træningen til dette kræven- de mærke. Indeholder bl. a. farvetavler over lanterneføring, vindstyrkesignaler og sømærker.

Pris kr. 2,50 Fås i depoterne

Korpset rundt

Der var engang

en trop, og denne trop havde en tropsfører, og denne sagde en dag til sine drenge: »Vi må have et orkester«.

»Ha-ha«, sagde drengene, for de havde et rigtigt signalhorn, og når de spillede på det, troede folk, at dommedag var nær. »Ha-ha«, sagde drengene igen, »hvordan får vi pengene«. Og så sagde de igen »Ha-ha«. — »Jo«, sagde tropsføreren, der var en pæn ung glatbarberet mand, »vi laver nogle papirindsamlinger«.

Og det gjorde drengene så — og i dag har drengene et orkester. «Ha-ha».

1. Absalon, H.K.D.
Teddy.

Et tigerbo.

Tiger-troppen i Nysted på Lolland er for ca. 1 år siden vægnet op til dåd efter at have ligget i dvale i nogle år. Og de tigre er nu så vægne, at de gennem en storlået gave fra baronen på Alholm med eksempelløst hurtighed har fået rejst et nydeligt trophus, som findes afbildet i et nr. af tropsbladet.

Fribytterne still going strong!

Ved divisionsturneringen i efteråret tilbageerobrede vi vores andenplads, og havde desuden den glæde, at en af vore patruljer hjemførte pladen for lejrspøt, og troppen tog turn-out pladen.

Vi håber således at have gjort den gamle skrøne om, at søspejdere ikke kan hævde sig på landjorden, til skamme.

Jens Grevy, jmd.

Mottoet for det nye år!

Nu er det snart jul igen, og mon vi ikke alle sammen glæder os lidt til det? Der er ferie og julegaver og alt det der — ja, og så er der jo da julen selv. Hvad betyder den for os? Mon ikke den minder os om ham, der lærte os, »at du skal elske din næste som dig selv«? Vi vil gerne selv være glade i julen, derfor vil vi også gerne se andre glade og eventuelt bidrage lidt dertil. Derfor håber vi også gennem vores jule-good-turn at sprede lidt glæde på steder, hvor det måske ellers kan være skralt med den. Og det er udmærket, og gid I må få held til at sprede lidt glæde, hvor fattigdom og hverdagens bekymringer kan gøre det svært at finde ind til den. Det er en rigtig spejderopgave. Men det er ikke nok at være spejder een gang om året. Husk, hvad Baden-Powell skriver i sin forklaring til spejderlovens § 5:

»A scout — must try his best to do at least one good-turn to somebody every day«.

Skal vi ikke lade det være mottoet for det nye år?

(»LOGBOGEN«, Havmændene).

På den yderste nøgne ø!

1. Korsør trop har etableret en frændetropforbindelse med verdens nordligste spejdertrop, 1. Honningsvåg trop, der har hjemme i umiddelbar nærhed af Nordkap.

Det er 1. Korsør trops leder, kommunelærer J. B. Nielsen, der har sluttet kontakten med denne trop,

som han traf under en rejse i den norske Finnmark sidste år, og arbejdet går i første række ud på en almindelig udveksling af korrespondance gennem en smukt udstyret vandrebog. Man vil senere uddybe venskabet ved gensidige besøg og fælles sommerlejr. Der startes desuden en konkurrence par distance, og første opgave er allerede udarbejdet. De to troppe skal her fremstille en turistbrochure om deres respektive byer.

Korsør Avis.

Krig i Fastlandets store skove.

Krigere i kostelig fjerdragt svang tomahawken og udstødte lange, ildevarslende krigshyl, inden de sprang i den hvide mands ildsprudende kano, der skulle føre dem ned ad floden til de store skove i øst. Krigshyl skar gennem luften, så hvide mænd, der lå ved flodbredderne for at fange fiskegudens gaver, var ved at springe i vandet af skræk. Nu forestod den vældige kamp mellem stolte stammer.

Da den syge måne skinnede mellem flængede uvejrsrskyer, lyste stammerens bål på kampvante krigere, der havde slængt fredspiben væk og gravet stridsøkse op. Tamtamers enstonige lyd kaldte krigerne til dåd. Maddepoterne skulle erobres. Fjendelejr udspejdes. — Kæmper skalperes. Sære lyde i natten. Ugleskrig og kampdrøn. Skovsønners uheldssvangre skrig. Blod. Faldne krigere. Spænding og uhygge.

Sent sov indianerne, men snart vågnede Randersspejderne til natskabet om, at Laksetroppen og Niels Ebbesens trop havde besejret de 3 andre troppe i den vældige dyst.

Rævepatruljen i Bytroppen, Nykøbing Falster, er i fuld gang med at fremstille fine juledekorationer til uddeling på byens aldersdomshjem.

Hvem bruger hvad?

Helt nemt var det vist ikke, men nu kan du jo se, hvor skarpsindig du var:

Nr. 1 bruger 2, nr. 2 bruger 17, nr. 3—20, 4—21, 5—18, 6—7, 7—11, 8—15, 9—19, 10—9, 11—5, 12—23, 13—13, 14—12, 15—10, 16—22, 17—6, 18—4, 19—16 (lap med sin hund), 20—1, 21—14, 22—8, 23—23.

Orden i pengesagerne!

Tropskasserens hilsen til ulve og spejdere i 9. Århus lyder således:

Til glæde og gavn for flok og trop, oh, drenge gør med kassereren op. Det gælder din egen og

patruljens ære, slet ingen af jer restanter må være. I kan jo så godt, når vi holder

fejder, Men hvordan med kontingentet for hver ulv og hver spejder? Nu året ganger så hastigt på hæld, — begynd ej det nye år med gæld.

Redaktøren har Ordet!

Atter går et år på hæld, og dermed slutter så den 33. årgang af SPEJDERNES MAGASIN. — 1949 bragte ikke helt den forgølse af bladets stofmængde, som både I og jeg havde håbet på, men mon ikke det bedres i 1950?

Og hvad byder vi så på i det nye år? I stedet for Gamle Ravn, som ærligt har fortjent en ferie efter mange års værdifuldt medarbejderskab, har vi planer om en »altmuligmandsside« med lidt af hvert. — Da patruljeførerne som bekendt er et særdeles vigtigt led i korpsets arbejde, får de en hel side i den kommende årgang, og den første artikel har selvste Mr. Wilson, direktøren for Det internationale Bureau skrevet til MAGASINET!! — Heller ikke om Landsskovmands-turneringer på Hylkedam i påsken er det sidste ord sagt endnu, og selvfølgelig skal vi til sin tid høre om sommerens jamboretter og andre aktuelle spejderbegivenheder.

Fra korpset er der til førerne kommet besked om, at **bonuskvitteringer** fra depotet skal indsendes inden 31. januar. — Er du klar over, at disse bonuskvitteringer er penge værd? — aflever dem derfor omgående til din PF eller TF, så støtter du jeres økonomi.

Og så — med ønsket om en glædelig jul og et godt nytår — på gensyn i 1950!

Torben

NYE VÆBNERE OG RIDDERE

Væbnere

»Søfarerne«, Dragør Sosp.-trop:

TA Sven Holm.
PA Per Jacobsen.
Sp. Flemming Schwarz.

6. Godthåb trop:

PF Ole Ross.
PF Finn Andreasen.
PA Finn Larsen.
PA Gunnar Hauerberg.
Sp. Flemming Nielsen.
Sp. Otto Hesselund.
Sp. Leif Antvorskov.

Ullerslev trop:

Skm. Bent Hansen.
Skm. Holger Jørgensen.

Nybyggerne trop:

PA Sven v. d. Osten.
PA Ole Kettel.
PF Sven Th. Petersen.

2. Godthåb trop:

PF Ole Thomsen.
PF Erik Jørgensen.

1. Odense trop:

PF Axel Melgaard Eriksen.
Finn Skjoldborg.

1. Ebeltoft trop:

Skm. Jørgen Andersen.
Skm. Bent Josiasen.

6. Østerbro Trop:

PF Mogens Ifversen.

1. Mariager trop:

Jens Olsen.
Svend Simonsen.

Laksetropen, Randers:

PA Ole Thomassen.

5. Odense, Sct. Georgs trop:

PA Jens Krogsgaard.
Sp. Steen Thulstrup.

Falkonerspejderne, Fr.berg:

PF Sven Aage Rossen.
PA Max Jensen.
PA Hans Bagger.

1. Vejle trop:

PF Hans Thygesen.
PA Stig Jonsen.

1. Randers trop:

PF Niels Thorup Sørensen.

»Forstbrødrene«, Bagsværd:

PA Henning Heilberg Larsen.
PA Henrik Thorup Jensen.

Bådsmandssnoren:

»Fribytterne«, Brønshøj:

PA John Grevy.
TA Per Wedell Topp.

Riddere

6. Godthåb trop:

Skm. Karl Kjæmpe-Jensen.
Skm. John Mortensen.

1. Odense trop:

Skm. Hans Jørgen Andersen.
PF Jørgen Jensen.

1. Mariager trop:

Søren Thorup.

Falkonerspejderne, Fr.berg:

PA Søren Vagn Jensen.
PF Kjeld Aggelund.

5. Odense Sct. Georgs trop:

PF Kjeld Broch-Laursen.

60 km

5. Odense, Sct. Georgs trop:

TA Egon Kjær Schmidt.
Skm. Hans Ole Jacobsen.
Skm. Benny L. Hansen.
PF Kjeld Broch-Laursen.

1. Ebeltoft trop:

PF Bent Sørensen.
PF Jørgen Elle.
PF Ib Asger Olsen.
PA Mogens Madsen.
PA Erling Lykke.
Sp. Ryhne Nielsen.

75 km

1. Mariager trop:

Jørgen Nørregaard.
Søren Thorup.

100 km

1. Brønshøj trop:

PF Per Dieppen.
PF Finn Nerland.
PF Finn Østergaard.
PA Mogens Pedersen.

ILDBOR

1. Bøgild trop:

Skm. Børge Rasmussen.

MANDAG...

TIRSDAG...

ONSDAG...

TORSdag...

FREDAG...

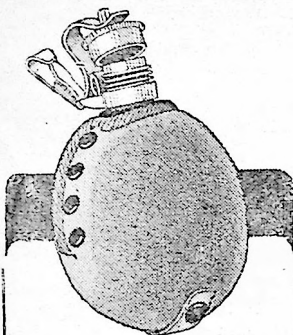

LØRDAG!!!

ØNSK DIG JULEGAVER FRA DEPOTET

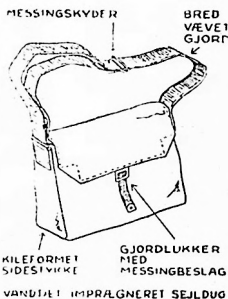
Her er nogle gode tips, men brug også det lille julekatalog,
som var med Spejdernes Magasin sidste gang

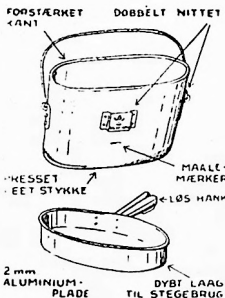
FELTFLASKER

- finsk militærmodel med
skruerprop og aftage-
ligt feltbetræk .. kr. **885**
Et parti brugte feltflasker i
samme model **485**
..... kr.

Engelsk
skuldertaske
khaki **9.60**

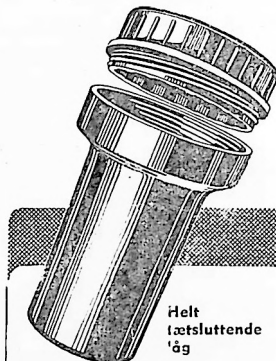

Billy Can
enkeltmands-
kogesæt **9.85**

Spejdernes lommebog 1950

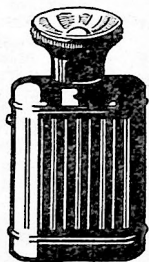
er udkommet, benyt bestillingssedlen fra sidste
nummer, inden den bliver udsolgt

PROVIANTBOX

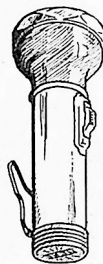
Anvendelig til sukker, gryn,
mel, te og kaffe. Tåler fald og
stød. 13 cm høj, pr. **1,50**
stk.

4 stk. 5,00

LYGTER

Gummilygten „Frangart“	11.00
Stavlygte med focus	5.50
Aluminium stor størrelse	7.75
3 cel.	9.85
Hellesen, fornicket, 2 cel.	14.50
3 cel.	17.50
Lommelygte, flad m. 3 farver	19.00
- alle priser er med element og pære -	4,25
Pandelampe	13.85
Batteri til denne	2.25

DET DANSKE SPEJDERKORPS DEPOT

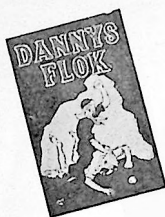
Spejdernes Magasin
Redaktør: cand. mag. Torben Wolff
Slotsvej 34, Charlottenlund.
Spejdersport
Redaktør: Adjunkt Svend Ranvig,
Søgade 3, Søra.

Nørre Farimagsgade 39
København K., Til. Palm 4524
Eksp. Kl. 9-17 1/2, Fredag 9-18, Lørdag 9-14
Odense: Klostervej 19, tilf. 12.418
Århus: Østergade 26, tilf. 13.613
Depotet er korpslets egen forretning og
giver bonus til korpslets afdelinger

Korpskontor
Fiolstræde 19, København K., Telefon
PALM 5711. Kontortid Kl. 8-16, Lørdag
Kl. 8-12. Giro 2284

Begge Blades Ekspedition
Korpskontoret

BØGER TIL DIN JULE-ØNSKESEDDEL

Dannys flok

En bog for drenge på 8—13 år, udgivet af Det danske Spejderkorps.

I en ulveflok oplever man altid en hel masse, og i denne bog fortælles der en række spændende eventyr fra livet i ulveflokken, både om, hvordan et æbletyveri opklares, om spændende junglelege og om, hvordan flokken »redder« en patrulje små pigespejdere, der har lidt »skibbrud« på en ubeboet ø.

Kartonneret kr. 3,85.

Dannys flok - nye eventyr

I denne bog følger vi flokken på dens videre færd Vi læser om, hvordan ulveungerne opdager smuglernes tilholdssted, og gennem et budskab, der er bundet til en nedstyrtet drage, kommer i forbindelse med en forældreløs london-dreng, og hvordan de hjælper ham.

Og tilsidst hører vi om hvordan ulveungerne udviser både mod og snarrådighed i en spændende jagt på en forbryder.

NB. Samlet pris for begge bøger kr. 5,85 Kartonneret kr. 3,85.

NB. har du sendt
din ordre ind på
spejdernes lom-
mebog?

Den lille spejderbog

må enhver spejder have — den er på 360 sider og koster kun kr. 3,00 — indbundet kr. 4,00 — i blødt bind kr. 5,85.

Aarets Gang i naturen

Woodcraft-vejledning på 320 sider med mange fotografier, tavler og tegninger.

Anden forøgede udgave kr. 5,85.

BESTILLINGSSSEDDEL

DET DANSKE SPEJDERKORPS DEPOT

København: Nørre Farimagsgade 39, K . Palæ 4526

Århus: Østergade 26 — Odense: Klostervej 19

Undertegnede bestiller herved tilsendt pr. postopkrævning:

Navn:

Adresse:

By:

Skriv venligst tydeligt

Husk at gemme de bonuskuponer, der er på hver nota, og giv den til flokkens eller troppens leder. Efter regnskabsårets slutning udbetales bonus til flokken eller troppen. Varer til et beløb over 25 kr. forsendes portofrit.